

ความคิดเห็นและพฤติกรรมของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวสถานบันเทิง
ยามค่ำคืนต่อนโยบายการจัดระเบียบสังคมจากทางภาครัฐ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้อำนวยการศูนย์วิทยบริการ มหาวิทยาลัยนเรศวร
กรุงเทพมหานคร ได้พิจารณาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “ความคิดเห็นและพฤติกรรมของ
ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวสถานบันเทิงยามค่ำคืนต่อนโยบายการจัดระเบียบสังคมจากทาง
ภาครัฐ” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ ของมหาวิทยาลัยนเรศวร

.....
(ดร.กาญจน์ภา พงศ์พนรัตน์)

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
(ดร.ศรีสุดา จงสิทธิผล)

ผู้อำนวยการศูนย์วิทยบริการ มหาวิทยาลัยนเรศวร กรุงเทพมหานคร

พฤษภาคม 2553

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความสามารถอย่างยิ่งจาก ดร.กาญจน์ภา พงศ์พนรัตน์ ที่ปรึกษาและคณะกรรมการทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองสำเร็จสมบูรณ์ได้ คณะผู้ศึกษาค้นคว้าขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ที่ได้ให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนทุกๆ ด้านเป็นอย่างดี ความสำเร็จของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขออุทิศ แต่ผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน

สิริวัฒน์ก์ ช่วยชูวรรณันท์

ชื่อเรื่อง	ความคิดเห็นและพฤติกรรมของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว สถานบันเทิงยามค่ำคืนตอนโยบายการจัดระเบียบสังคมจากทางภาครัฐ
ผู้ศึกษาค้นคว้า	สิริวัฒน์ก์ ช่วยชูวรรณันท์
ที่ปรึกษา	ดร.กาญจน์นภา พงศ์พนรัตน์
ประเภทสารนิพนธ์	การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศ.ม. สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการ ท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2552
คำสำคัญ	สถานบันเทิง

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษา เรื่อง ผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐกรณีศึกษา ร้านคาราโอเกะในเขตลาดพร้าว รัชดา และ สุทธิสาร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและรูปแบบการบริการของสถานบันเทิงยามค่ำคืนเพื่อศึกษาความคิดเห็นที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบสังคม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการสถานบันเทิงยามค่ำคืนซึ่งได้แก่ 1. ร้านJungle ถนนเกษตรนวมินทร์ 2. ร้าน Shop ถนนรัชดา ซอย 4 3. ร้านมะลิลา ถนนลาดพร้าว ซอย 2 โดยการสัมภาษณ์ และผู้มาใช้บริการ ได้แก่ ลูกค้าที่มาใช้สถานบันเทิงในเขตลาดพร้าว รัชดา และถนนเกษตร-นวมินทร์ ที่มีอายุมากกว่า20 ปีขึ้นไปตามที่กฎหมายกำหนดจำนวน 300 คนโดยใช้แบบสอบถาม พบว่าผู้ใช้บริการสถานบริการส่วนมาก เป็นชาย อายุ 20-30 ปี สถานภาพโสด มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีรายได้รวมต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท มีอาชีพพนักงานบริษัท มีความไม่ชื่นชอบ รูปแบบที่ชื่นชอบในการท่องเที่ยวกลางคืน ร้านอาหารมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 36.67 มีความถี่ในการท่องเที่ยวกลางคืนในแต่ละเดือนที่ 2 - 4 ครั้ง / เดือน สาเหตุในการท่องเที่ยวแต่ละครั้งเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนร่วมงาน ผู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการมาเที่ยวแต่ละครั้งเป็นตัวท่านเอง ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการเที่ยวกลางคืนแต่ละครั้งอยู่ต่ำกว่า 1,000 บาท ส่วนใหญ่ทราบข่าวภาครัฐออกนโยบายมาควบคุมร้านคาราโอเกะ และเห็นด้วยเกี่ยวกับการออกนโยบายของภาครัฐในการควบคุมร้านคาราโอเกะ จากนโยบายภาครัฐออกมาควบคุมในการท่องเที่ยวยามค่ำคืนไม่ส่งผลให้พฤติกรรมนักท่องเที่ยว แต่ทำให้การเลือกที่ท่องเที่ยวในสถานบริการอย่างอื่นที่ไม่ใช่คาราโอเกะและการเลือกที่จะท่องเที่ยวสถานบันเทิงที่แห่งใดเป็นการทดแทน เลือก ผับ , เคาเฟ่ , บาร์ และไม่กระทบต่อผู้ใช้บริการเพราะยังมีการไปเที่ยวตามปกติ นอกจากนี้นโยบาย

ของภาครัฐไม่ได้ส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลง และความคิดเห็นของผู้ประกอบการสถานบันเทิงส่วนใหญ่มีความเห็นในนโยบายการจัดระเบียบสังคมมีรูปแบบสอดคล้องกับสถานการณ์ของสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยมีความเป็นอิสระเสรีมากขึ้น มีกิจกรรมในการผ่อนคลายหลากหลาย สถานบันเทิงเป็นสถานที่ที่มีคนนิยมใช้บริการเพิ่มขึ้น ดังนั้นการจัดระเบียบยอมเป็นเรื่องที่สำคัญในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด หรือแม้กระทั่งการค้าประเวณีได้บ้าง หลังจากผู้ประกอบการมีการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐทำให้ผู้ใช้บริการ และรายได้ลดลงบ้างแต่ไม่ได้มีนัยสำคัญมากนัก เนื่องจากกลุ่มผู้ใช้บริการรู้ว่าสถานบริการต้องเปิดและปิดเวลาใด ทั้งความต้องการใช้บริการมีมากจึงมีการปฏิบัติตามระเบียบได้ สิ่งที่มีผลกระทบต่อรายได้ และจำนวนผู้ใช้บริการที่เป็นเรื่องที่สำคัญนั้นเป็นเรื่องภาวะเศรษฐกิจ ที่จะสะท้อนออกมาได้เร็วมาก ถ้าสถานประกอบการใดปฏิบัติผิดกฎระเบียบนโยบายของภาครัฐ ควรมีการจัดการขั้นเด็ดขาด และเห็นด้วยกับนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐ เพราะเห็นว่าสามารถลดปัญหาของสังคมได้ แต่ควรจัดการให้รัดกุมและผู้ที่คุมกฎระเบียบควรปฏิบัติงานอย่างจริงจัง เทียงตรง นอกจากนี้เห็นว่านโยบายภาครัฐมิได้ส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจการท่องเที่ยวมากนัก เพราะคนเที่ยวก็มีความต้องการในการใช้บริการอยู่ตามปกติ เพียงมีข้อจำกัดด้านเวลาเกิดขึ้นเท่านั้น ซึ่งเมื่อเทียบกับปัญหาที่จะตามมาย่อมมีความคุ้มค่ามากกว่า

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมุติฐานในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
ขอบเขตของงานวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความหมายของนโยบาย.....	9
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว.....	15
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสถานบันเทิง.....	19
แนวคิดด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	35
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	40
ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว.....	40
ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวยามค่ำคืน.....	42
ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อกฎหมายภาครัฐ.....	44
ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวยามค่ำคืนจากนโยบาย ภาครัฐ.....	45
ตอนที่ 5 ความเห็นของผู้ประกอบการสถานบันเทิง.....	46
5 บทสรุป.....	48
สรุปผลการวิจัย.....	49
อภิปรายผลการวิจัย.....	52
ข้อเสนอแนะ.....	57
บรรณานุกรม.....	58
ภาคผนวก.....	60
ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า.....	68

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยง.....	40
2	แสดงพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวมค้ำคีน.....	42
3	แสดงข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐ.....	44
4	แสดงลักษณะผลกระทบต่อการท่องเที่ยวมค้ำคีนจากนโยบายภาครัฐ.....	45

สารบัญภาพ

ภาพ

หน้า

1	กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	6
2	Jungle 88/5 ม.9 ถ.เกษตรนวมินทร์ อ.บึงกุ่ม ต.คลองกุ่ม กทม 10230.....	9
3	ร้าน Snop 58/5 ถ.รัชดาภิเษก ซอย 4 ห้วยขวาง กทมฯ 10310.....	9
4	ร้านมะลิลา 112/20 ถ.ลาดพร้าว จอมพล จตุจักร กรุงเทพฯ.....	9

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการท่องเที่ยวได้เข้ามามีบทบาทที่สำคัญในระบบเศรษฐกิจของประเทศทั้งนี้ เนื่องจากได้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวจนเป็นอุตสาหกรรมประเภทหนึ่ง ที่ทำรายได้ให้กับประเทศ และสร้างรายได้ให้กับประเทศ หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ จากสถิติปี 2548 มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทยจำนวน 10,317,713 คน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548) และทำให้มีการสร้างรายได้ให้กับประเทศ นับแสนล้านบาทในแต่ละปีและเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดการลงทุน การจ้างงาน และการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาคของประเทศไทยอย่างรวดเร็ว นอกเหนือจากนั้นการท่องเที่ยวยังเป็นการสร้างความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ การเดินทางท่องเที่ยวจากภูมิภาคหนึ่งไปยังอีกภูมิภาคหนึ่ง ส่งผลต่อการกระตุ้นให้เกิดการนำทรัพยากรมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากขึ้น ในการเดินทางท่องเที่ยวเป็นขบวนการทางสังคมที่มีองค์ประกอบได้แก่ ทรัพยากรของแหล่งท่องเที่ยว การบริการท่องเที่ยว และตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีส่วนประกอบย่อยๆที่มีความสัมพันธ์กัน(ฉลองศรี พิมลสมพงศ์, 2542, หน้า 6-8)

การเดินทางท่องเที่ยวนั้นเป็นกิจกรรมธรรมชาติของมนุษย์ที่มีมาแต่โบราณกาล และได้มีพัฒนาการมาเป็นลำดับ ยิ่งมีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะการคมนาคมขนส่งก็ยิ่งทำให้การเดินทางท่องเที่ยวขยายกว้างออกไป โดยมีวัตถุประสงค์ต่างๆ หลากหลายไม่ว่าจะเพื่อธุรกิจ เพื่อนันทนาการหรือเพื่อการศึกษาหาความรู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น การเดินทางท่องเที่ยวซึ่งเป็นกิจกรรมอันเป็นส่วนบุคคลเหล่านี้ได้เป็นการพักผ่อนที่ช่วยลดความตึงเครียดพร้อมๆกับสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้มาเยือน และเจ้าของท้องถิ่น นอกจากนั้นการท่องเที่ยวยังมีประโยชน์ทางด้านสังคม ซึ่งช่วยให้ประชาชนได้เห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมประเพณีของแต่ละท้องถิ่นแล้วยังช่วยให้สภาพแวดล้อมท้องถิ่นดีขึ้น เนื่องจากจะมีการพัฒนาท้องถิ่นให้มีความสะอาด ปลอดภัยเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ยิ่งไปกว่านั้นการท่องเที่ยวยังเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับประเทศไทยเพราะในสถานที่ที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปเที่ยว จะมีการสร้างสิ่งสาธารณูปโภค เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา ที่พักต่างๆ เพื่อสนองความต้องการ และการสร้างถาวรวัตถุเหล่านี้จะช่วยขจัดปัญหาหรือภัยที่เกิดจากการแทรกซึม หรือบ่อนทำลายต่างๆ ได้อย่างดี

นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่นได้อย่างมากมายอีกด้วย (ชิตจันทร์ ,2542, หน้า 12-15)

จากการศึกษาข้อมูลสภาพเศรษฐกิจการท่องเที่ยวพบว่ามีความสำคัญมากต่อระบบเศรษฐกิจ วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และการส่งเสริมความเข้าใจระหว่างนานาชาติ การท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับธุรกิจหลายอย่าง แต่ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันแยกกันไม่ได้ เช่น เมื่อเดินทางออกจากบ้านก็ต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการคมนาคม ร้านอาหาร โรงแรม แหล่งบันเทิง หรือสถานที่อำนวยความสะดวกอื่นๆ เพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยวหรือนักเดินทางเนื่องจากการท่องเที่ยวมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับมนุษยชาติทั้งทางด้านธุรกิจ และสังคมวัฒนธรรม ดังกล่าวมาแล้ววทวิวิชาการด้านการท่องเที่ยวได้กล่าวว่าการท่องเที่ยวจะเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่โตและมีความสำคัญต่อมนุษยชาติ ในด้านการเมือง สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดี

ในขณะที่สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจในปัจจุบันยิ่งซับซ้อน ปัญหาการว่างงานเกิดขึ้นแม้เป็นวงกว้างทำให้ภาวะการว่างงานเพิ่มสูงขึ้น กำลังใช้จ่ายลดน้อยลง ในขณะที่ภาระค่าใช้จ่ายยิ่งเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้การท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ลดน้อยลงไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ เช่น ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ ท่องเที่ยวตามโบราณสถาน และ ท่องเที่ยวตามสถานบันเทิง

ปัจจุบันการท่องเที่ยวของธุรกิจภาคบันเทิงได้ปิดกิจการไปน้อยกว่าเมื่อก่อนมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวลดน้อยลง และกำลังซื้อของผู้บริโภคน้อยลง นอกจากนี้ธุรกิจสถานบันเทิงยังได้รับผลกระทบจากนโยบายของรัฐ เช่น การกำหนดเวลาเปิดปิดสถานบันเทิงใหม่ การควบคุมความดังของเสียงในสถานบันเทิง รวมถึง นโยบายการรณรงค์ไม่ให้คนดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และด้วยรูปแบบการดำรงชีวิตของคนในปัจจุบันที่เร่งรีบและต้องแข่งขันกับเวลาทำให้เกิดความเครียดจากปัญหาในการใช้ชีวิต และทางออกคือการหาความสุขให้กับตัวเอง ด้วยการผ่อนคลายความตึงเครียด กับกิจกรรมนันทนาการ เนื่องจากผู้บริโภคต้องการความสะดวกสบายมากขึ้น จึงแสวงหาสิ่งที่จะมาตอบสนองความต้องการนั้น การบริการเป็นการตอบสนองความต้องการด้วยการให้ประโยชน์เพิ่มในสายตาของลูกค้า จนเกิดความแตกต่าง ทำให้ลูกค้ารู้สึกว่าคุณค่ากับเงินที่จ่ายไป โดยเฉพาะธุรกิจสถานบันเทิงที่ลูกค้ายอมจ่ายเพื่อความบันเทิง สนุกสนาน ผ่อนคลาย และพักผ่อนจึงถือได้ว่าเป็นการบริการประเภทฟุ่มเฟือย (ชัยสมพล ชาวประเสริฐ, 2546, หน้า 37) และธุรกิจจะต้องให้ความสำคัญกับลูกค้าเพราะลูกค้าเป็นผู้กำหนดรายได้ และความอยู่รอดของธุรกิจจากสภาวะการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ทำให้ส่งผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจสถานบันเทิง สถาน

บริการร้านอาหาร ผับ บาร์ ร้านคาราโอเกะ ดังนั้นธุรกิจดังกล่าว จึงต้องมีการปรับแนวทางในการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ให้ความสำคัญกับการบริการลูกค้า ด้วยการสร้างบรรยากาศ แนวเพลง ให้เข้ากับรูปแบบการดำเนินชีวิตของกลุ่มเป้าหมายเพื่อสร้างความแตกต่าง เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ตลอดจนสามารถตอบสนองตามความต้องการและทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ เพื่อรองรับกับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่นิยมท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ในยามค่ำคืน สถานบันเทิงต่าง ๆ นั้นต่างก็มีกลยุทธ์ในการดึงดูด ไม่ว่าจะเป็นผับ เชน บาร์ และร้านคาราโอเกะ ส่วนใหญ่แล้วในร้านคาราโอเกะนั้นบริการให้แก่นักท่องเที่ยวโดยเน้นการบริการเด็กนั่งดริงค์ เพื่อเป็นจุดดึงดูดให้แก่นักท่องเที่ยวยามค่ำคืนให้เข้ามาท่องเที่ยวยังสถานที่บันเทิงของตน โดยนิยมให้เด็กนั่งดริงค์นั่งเชิญชวน ลุงใจแก่ผู้ผ่านไปมาบริเวณหน้าร้านเพื่อดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการ

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีเจตนารมณ์เพื่อควบคุมการประกอบกิจการสถานบริการเนื่องจากสถานการณ์ขณะนั้นได้มีบุคคลประกอบกิจการ สถานบริการบางประเภท ซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน หรือจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ในสถานบริการนั้นไม่เหมาะสม อันจะเป็นเหตุให้เยาวชนเขาเยี่ยงอย่างจนประพฤติดัวเสียมทรามลง ทั้งนี้ เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีของชาติ โดยมีสาระสำคัญคือ กำหนดประเภทของสถานบริการ ข้อปฏิบัติของผู้ขอรับอนุญาตประกอบกิจการสถานบริการได้แก่ การห้ามมิให้ ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ เข้าไปในสถานบริการในเวลาทำการ การห้ามมิให้มีการดำเนินกิจการสถานบริการในทางที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม อันดีของประชาชน การควบคุมมิให้มีการแสดงลามกหรืออนาจาร เป็นต้น โดยมีข้อกำหนดในกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการกำหนดเขตพื้นที่ตั้งสถานบริการตามพ.ร.บ.สถานบริการพ.ศ.2509

จะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวขึ้นเป็นรายได้หลักอย่างหนึ่งที่สร้างรายได้ให้แก่ประเทศไทย แต่ด้วยกฎกระทรวงที่ออกมาใหม่นั้นทำให้ส่งผลกระทบต่อสถานที่ประกอบการอย่างไรต่อการให้บริการ และจะทำให้รายได้ลดลงหรือไม่นั้น จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยในผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐ ที่ท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลเพื่อให้ทราบถึงผลกระทบต่อผู้ประกอบการ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และเป็นแนวทางในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว เพื่อก่อให้เกิดรายได้กับท้องถิ่น และเป็นแนวทางในการวางแผน และกำหนดนโยบายและกลยุทธ์ในการประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวและรูปแบบการบริการของสถานบันเที่ยงามคำ
คีน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง
ที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบสังคม
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง

สมมติฐานการวิจัย

1. พฤติกรรมการท่องเที่ยวและรูปแบบการบริหารของสถานประกอบการมีความ
แตกต่างกัน
2. ความคิดเห็นต่อนโยบายการจัดระเบียบสังคมมีความแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารวมถึงปรับปรุง
มาตรการในการออกกฎระเบียบ ข้อบังคับต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสถานบันเที่ยงามคำคีน
2. ผู้ประกอบการได้ปรับปรุงกลยุทธ์และแผนส่งเสริมการตลาด เพื่อดึงดูดลูกค้าใน
รูปแบบต่างๆ ที่ไม่ขัดต่อนโยบายของภาครัฐ

ขอบเขตงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยทำการรวบรวม
แนวความคิด ทฤษฎี และข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ผลการวิจัย วิทยานิพนธ์ และแหล่งข้อมูลอื่นๆ
ในรูปของข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งเป็นกระบวนการในการตัดสินใจนำไปสู่ข้อสรุปในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่าง
เป็นระบบที่ปราศจากการเผชิญหน้าโดยตรงของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญโดยรวบรวมและสอบถามความ
คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องต่อกระบวนการกำหนดนโยบาย และ เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับ
เหล่านั้นมาทำการวิเคราะห์ถึงปัจจัยแห่งความสำเร็จและการล้มเหลวที่เกิดขึ้น แล้วทำการ
สังเคราะห์เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงนโยบายและแนวทางการปฏิบัติให้เกิด
ประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการสถานบันเทิงยามค่ำคืนซึ่งได้แก่

- 1.1 ร้านJungle ถนนเกษตรนวมินทร์
- 1.2 ร้าน Shop ถนนรัชดา ซอย 4
- 1.3 ร้านมะลิลา ถนนลาดพร้าว ซอย 2

2. การสุ่มตัวอย่างจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ และเป็นนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวตามสถานบันเทิงร้านคาราโอเกะ และผู้ที่เคยไปท่องเที่ยวยังสถานบันเทิงร้านคาราโอเกะ กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างร้อยละ.5หรือ.05(พิชิต ,2547 หน้า 117) โดยเก็บข้อมูลจาก

2.1 ผู้มาใช้บริการ ได้แก่ ลูกค้าที่มาใช้สถานบันเทิงในเขตลาดพร้าว รัชดา และถนนเกษตร-นวมินทร์ ที่มีอายุมากกว่า20 ปีขึ้นไปตามที่กฎหมายกำหนด

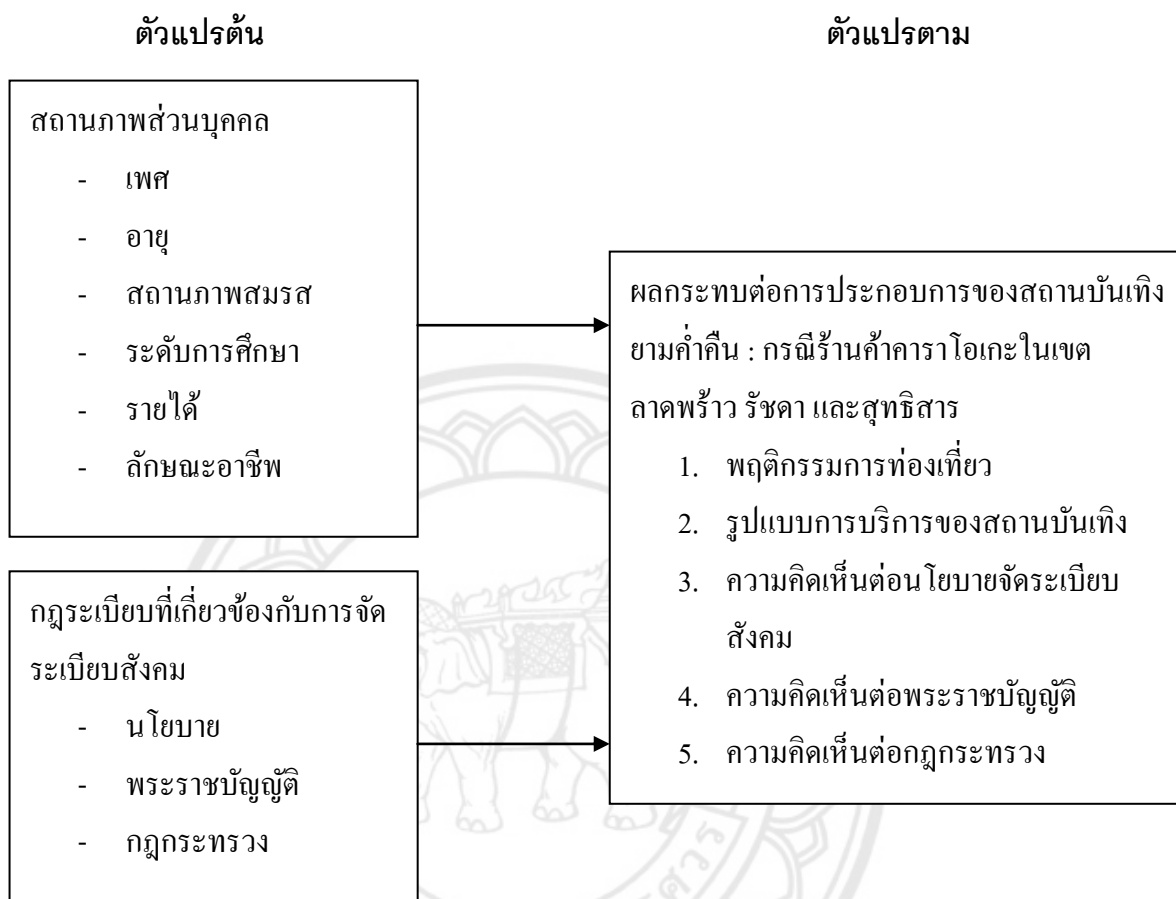
2.2 ผู้ประกอบการ ซึ่งได้แก่ เจ้าของสถานประกอบการหรือ ผู้จัดการร้านในเขตลาดพร้าว รัชดา และถนนเกษตร-นวมินทร์

2.3 พนักงานในร้าน ได้แก่ เด็กเสิร์ฟ พนักงานรักษาความปลอดภัย ของสถานบันเทิง

ขอบเขตด้านเนื้อหา แบ่งออกเป็น

1. พฤติกรรมการท่องเที่ยวและรูปแบบการบริการของสถานบันเทิงยามค่ำคืน
2. ศึกษาระดับความคิดเห็นที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบสังคม
3. ศึกษาเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผู้ประกอบการ หมายถึง เจ้าของกิจการสถานบันเทียงร้านคาราโอเกะ
2. ร้านคาราโอเกะ หมายถึง สถานบันเทียงที่ให้บริการลูกค้ายามค้าคีนโดยการให้ลูกค้าร้องเพลงตามเนื้อร้อง ทำนองที่เปิดขึ้นจากคอมพิวเตอร์ หรือ จากแผ่น ซีดีคาราโอเกะ
3. ผู้มาใช้บริการสถานบันเทียง หมายถึง ผู้ที่มาใช้บริการในสถานบันเทียงประเภทผับ โดยรวมทุกกลุ่มเพศ อายุ อาชีพ และ รายได้
4. สถานบริการ หมายถึง สถานบริการที่ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้าตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ประกอบด้วย สถานเต็นรำ รำวง สถานที่จำหน่ายสุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่น โดยมีหญิงที่บริการลูกค้า สถานบริการอาบอบนวด หรือสถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือมีเครื่องดื่มจำหน่าย และมีดนตรีตั้งแต่ 2 ชิ้นขึ้นไป

5. นโยบาย หมายถึง สิ่งที่รัฐตัดสินใจว่าจะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใด ซึ่งส่งผลกระทบต่อส่วนร่วม

6. การจัดระเบียบสังคม หมายถึง การควบคุมแบบแผนแห่งพฤติกรรมของมนุษย์หากปล่อยให้มนุษย์แต่ละคนทำตามใจโดยปราศจากการควบคุมแล้ว สังคมย่อมจะเกิดความปั่นป่วนขาดความเป็นระเบียบแบบแผน

7. พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานจัดระเบียบสังคม ตาม พ.ร.บ. สถานบริการ 2509 ประกอบด้วย เจ้าพนักงานปกครอง สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย และเจ้าหน้าที่ตำรวจ สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

คำถามการวิจัย

1. มีความเข้าใจในนโยบายภาครัฐอย่างไร และเป็นนโยบายที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ของสังคมหรือไม่ อย่างไร

2. มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับนโยบายการของภาครัฐ

3. การปฏิบัติตามนโยบายภาครัฐจำนวนผู้ใช้บริการต่าง ๆ รายได้ของสถานบริการ มีความเปลี่ยนแปลงอย่างไร

4. นโยบายภาครัฐจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจการท่องเที่ยวการค้าค้ำอย่างไร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะกล่าวถึงแนวคิดต่างๆซึ่งแนวคิดดังกล่าวจะใช้เป็นฐานอ้างอิงในการศึกษาและกล่าวถึงงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้

แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของนโยบาย
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสถานบันเทิง
4. แนวคิดด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บริบทพื้นที่ศึกษา

ภาพ 2 แสดงร้าน Jungle 88/5 ม.9 ถ.เกษตรนวมินทร์ อ.บึงกุ่ม ต.คลองกุ่ม กทม 10230

ภาพ 3 แสดงร้าน Snop 58/5 ถ.รัชดาภิเษก ซอย 4 ห้วยขวาง กทมฯ 10310

ภาพ 4 แสดงร้านมะลิลา 112/20 ถ.ลาดพร้าว จอมพล จตุจักร กรุงเทพฯ

ความหมายของนโยบาย

ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า “นโยบาย” ไว้หลายประการ ซึ่งผู้วิจัยขอให้ความหมายที่มีความสัมพันธ์กับงานวิจัยมาเสนอไว้ในที่นี้คือ

Carl J. Friedrich (1963, P. 70) กล่าวว่า “นโยบายคือข้อเสนอที่เป็นแนวทางการดำเนินงานของบุคคล กลุ่มบุคคล หรือรัฐบาลในสภาพแวดล้อมอย่างหนึ่ง เพื่อนำไปสู่เป้าหมายอย่างใด อย่างหนึ่ง”

สมบัติ อัมรินทร์วงศ์ (2530, หน้า 2) ได้นำความหมายที่นักวิชาการหลายคนกล่าวไว้มาสรุปไว้ว่า “นโยบายสาธารณะต้องเป็นกิจกรรมที่กระทำโดยรัฐบาล การตัดสินใจเลือกที่จะกระทำ โดย รัฐบาล โดยคำนึงถึงคุณค่าของสังคมเป็นหลัก โดยมุ่งที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชน”

ทินพันธุ์ นาคะตะ (2543, หน้า 102) กล่าวว่า “นโยบายของรัฐคือ โครงการที่รัฐบาลบัญญัติขึ้น เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการปฏิบัติในการจัดสรรคุณค่าต่างๆ ให้แก่สังคม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับสถาบันต่างๆ ที่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของรัฐบาล รวมถึงกระบวนการต่างๆ ที่จะทำให้นโยบายของรัฐเป็นนโยบายที่สอดคล้องกับกฎหมายอยู่เสมอ”

กุลธนา ธนาพงศธร (2520, หน้า 3) ได้สรุปความหมายของนโยบายสาธารณะจากนักวิชาการต่าง ๆ ไว้ว่า “แนวทางกว้าง ๆ ที่รัฐบาลหนึ่งๆ กำหนดขึ้นล่วงหน้า เพื่อเป็นหนทางซึ่งนำไปให้การกระทำต่างๆ เกิดขึ้นตามมา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้”

จากการศึกษาทบทวนความหมาย นโยบายคือกรอบและเครื่องชี้นำแนวปฏิบัติ เป็นแนวทางในการปฏิบัติหรือตัดสินใจเพื่อให้การดำเนินการต่าง ๆ บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยปกติแล้วนโยบายจะถูกประกาศใช้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่าง มีระบบและเป็นทางการ นโยบายมีหลายระดับแต่ระดับจะมีขอบเขตครอบคลุมเป้าหมายผู้ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้ที่ได้รับผลจากการปฏิบัติ และความชัดเจนของนโยบาย นอกจากนี้ นโยบายในระดับต่าง ๆ ต้องมีความเกี่ยวเนื่องและสอดคล้องกัน

ระดับของนโยบาย สามารถจำแนกได้เป็น 2 ระดับใหญ่ๆ ได้แก่

1. นโยบายในการบริหารประเทศ แยกได้เป็น 3 ระดับคือ

1.1 นโยบายหลักหรือนโยบายระดับชาติ เป็นนโยบายที่มีลักษณะเป็นแนวทางกว้างๆ ที่ใช้เป็นกรอบในการกำหนดนโยบายระดับอื่นๆ ต่อไปเป็นนโยบายที่กำหนดขึ้นโดยแสดงถึงเจตนารมณ์ในการดำเนินการหรือพัฒนาประเทศ

1.2 นโยบายการบริหาร เป็นนโยบายระดับกระทรวง ทบวง กรม โดยผู้บริหารเป็นผู้กำหนดขึ้นตามกรอบของนโยบายหลักหรือนโยบายระดับชาติ แต่มีขอบเขตที่แคบลง มีความละเอียดและเจาะจงมากขึ้นตามบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบและภารกิจของหน่วยงาน

1.3 นโยบายเฉพาะกิจ เป็นนโยบายระดับล่างสุดซึ่งกำหนดขึ้นโดยผู้บริหารระดับกองหรือระดับฝ่าย โดยยึดถือนโยบายหลักหรือนโยบายระดับชาติ และนโยบายการบริหารของหน่วยงานต้นสังกัดเป็นหลัก เพื่อให้ภารกิจของหน่วยงานเป็นไปตามเป้าหมาย และเจตนารมณ์ของนโยบายหลักหรือนโยบายระดับชาติ และนโยบายการบริหารในเวลาเดียวกัน หรืออาจจะเป็นนโยบายที่กำหนดขึ้นเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า นโยบายเฉพาะกิจจะมีขอบเขตที่ชัดเจน เจาะจง ซึ่งแนวทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น

2. นโยบายการบริหารองค์การ เป็นนโยบายที่จำแนกตามระดับของผู้บริหาร ซึ่งอาจจะแบ่งได้เป็นนโยบายพื้นฐาน นโยบายทั่วไป และนโยบายเฉพาะแผนงาน

ความสำคัญของนโยบาย

1. เป็นเครื่องชี้นำและกรอบในการวางแผน

2. เป็นเครื่องชี้นำการบริหารขององค์การ โดยเป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้บริหารทราบว่า จะทำอะไร และใช้ปัจจัยชนิดใดบ้าง ทั้งยังเป็นเสมือนเข็มทิศและหางเสือที่ช่วยให้การบริหารงานดำเนินไปถูกทิศทาง ซึ่งจะช่วยสนับสนุนความชอบธรรมในการใช้อำนาจของผู้บริหารช่วยให้เกิดการพัฒนาทางการบริหาร ในแง่ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการประสานงาน เนื่องจากนโยบายจะช่วยให้หน่วยปฏิบัติงานเข้าใจถึงเป้าหมาย แนวปฏิบัติ และ ทิศทางการดำเนินงานร่วมกัน ทำให้เกิดความเข้าใจ ความร่วมมือ และการประสานงานกันได้สะดวกมากขึ้น

3. เป็นเครื่องมือในการควบคุม กำกับ และติดตามงานของผู้บริหาร ลักษณะของนโยบายที่ดี ควรมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้ (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539, หน้า 29-42)

3.1 กำหนดขึ้นจากข้อมูลที่เป็นจริง ไม่ใช่ความเห็นส่วนตัวของผู้กำหนดนโยบาย

3.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหน่วยงาน และสามารถช่วยให้การดำเนินงานบรรลุ เป้าหมายได้

3.3 นโยบายที่ดีต้องได้รับการกำหนดขึ้นก่อนที่จะมีการดำเนินงาน โดยกำหนดกลวิธี ในการปฏิบัติไว้กว้างๆ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติสามารถพิจารณาตีความแล้วนำไปปฏิบัติตามความสามารถ สอดคล้องกับสภาวะการณ์ในขณะนั้น และเหมาะสมกับทรัพยากรที่มีอยู่

3.4 ต้องมุ่งสนองประโยชน์ให้กับบุคคลโดยส่วนรวม และจัดลำดับความสำคัญ และความจำเป็นก่อนหลังในการนำไปปฏิบัติ

3.5 ต้องเป็นข้อความที่กะทัดรัด ใช้ภาษาเข้าใจง่าย และมีการแถลงเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้สมาชิกทุกคนและทุกระดับชั้นภายในหน่วยงานสามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน

3.6 ต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของวัตถุประสงค์และมีความยืดหยุ่น สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ทันต่อเหตุการณ์ได้เสมอ

3.7 ต้องเป็นจุดรวมหรือศูนย์ประสานสัมพันธ์ของหน่วยงานต่าง ๆ ภายในองค์กร

(Ira Sharkansky, 1970, P. 63) ได้จำแนกชั้นของนโยบายสาธารณะตามกระบวนการกำหนดนโยบายออกเป็น 3 ชั้น คือ

1. **ขั้นนโยบายของรัฐ** หมายถึงกิจกรรมใด ๆ ที่รัฐบาลกระทำ จึงเป็นขั้นตอนของกิจกรรมใด ๆ ที่รัฐบาลตั้งใจว่าจะต้องกระทำ เช่น นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว
2. **ขั้นผลผลิตของนโยบาย** หมายถึงขั้นตอนที่แสดงให้เห็นถึงระดับต่างๆ ของการบริหารที่เป็นผลมาจากการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐบาล ด้วยการจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ ขึ้นมารองรับการดำเนินการตามนโยบายนั้น ๆ
3. **ขั้นผลกระทบของนโยบาย** คือขั้นตอนที่แสดงให้เห็นถึงผลของบริการต่างๆ ของรัฐที่จะเกิดกับประชาชน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่านโยบายทั้งหลายอาจจะก่อให้เกิดผลกระทบที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจทั้งในแง่บวกและแง่ลบ

ซึ่งผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของการดำเนินการของความสำคัญของนโยบายซึ่งจะต้องทำการดำเนินการตามขั้นตอนทั้งสาม ต้องดำเนินไปภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและการเมืองหนึ่งๆ ซึ่งสภาพแวดล้อมจะมีผลผลักดันต่อกระบวนการของนโยบายเสมอ และเพื่อให้นโยบายที่ออกมาครบถ้วนตามกระบวนการและถูกต้องจึงจำเป็นต้องศึกษาอย่างจริงจังตามหลักการเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

แนวทางการศึกษาโยบายสาธารณะ

เนื่องจากนโยบายสาธารณะเป็นเรื่องที่มีขอบเขตและครอบคลุมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ทั้งยังเกี่ยวข้องกับหน่วยงานของภาครัฐในทุกๆ ระดับ ตลอดจนส่งผลกระทบต่อทุกภาคส่วนของประเทศ ทั้งภาคเอกชน และประชาชน การศึกษาโยบายสาธารณะจึงทำได้หลายวิธี เช่น การศึกษาแนวอธิบายนโยบาย การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แนวทางการศึกษาแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิชาการวิเคราะห์นโยบายสาธารณะ (public policy analysis) ซึ่งมีองค์ประกอบหลักในการศึกษาคือ การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ การประเมินนโยบาย และการวิเคราะห์ผลสะท้อนของนโยบาย การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ นับเป็นจุดสำคัญในการเชื่อมต่อระหว่างการกำหนดนโยบายและการประเมินนโยบาย ที่จะส่งผลสะท้อนของนโยบายต่อไป เท่าที่ผ่านมานในอดีต กล่าวได้ว่ามีนโยบายหลายประการที่ผ่านกระบวนการกลั่นกรองมาแล้วก่อนการกำหนดเป็นนโยบาย ไม่ประสบความสำเร็จเมื่อนำไปปฏิบัติจริง โดยไม่สามารถทำการประเมินได้อย่างชัดเจนว่าความล้มเหลวดังกล่าวเป็นผลมาจากสาเหตุทางทฤษฎี หรือเป็นผลมาจากการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ไม่ดี นโยบายบางอย่างได้รับการยอมรับว่าดีในเบื้องต้น หรือเป็นความหวังสำหรับการแก้ไขปัญหาต่างๆ แต่กลับประสบความล้มเหลวในการปฏิบัติ ทำให้ต้องล้มเลิกนโยบายหรือโครงการเหล่านั้นไป ทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณของประเทศไปเป็นจำนวนมหาศาล ปัญหาในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

อาจจะเกิดขึ้นได้ทั้งในระดับมหภาค และระดับจุลภาค ในระดับมหภาคนั้นจะพบได้ว่านโยบายของรัฐบาลหลายประการนั้นหน่วยงานในระดับรองลงไปไม่สามารถปฏิบัติให้เป็นไปตาม วัตถุประสงค์ของนโยบายจากส่วนกลาง ส่วนในระดับจุลภาค ก็อาจจะพบว่าแม้หน่วยปฏิบัติระดับล่างจะรับเอานโยบายไปปฏิบัติ โดยมีการจัดทำโครงการขึ้นเพื่อให้ตอบสนองต่อนโยบายของ ส่วนกลาง แต่ก็เกิดปัญหาขึ้นเมื่อมีการปฏิบัติจริง ซึ่งอาจจะเป็นเพราะปัญหาด้านสมรรถนะหรือศักยภาพของหน่วยงานในระดับปฏิบัติที่มีไม่เพียงพอที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรัฐบาลกลางได้

ความเป็นมาของนโยบายการจัดระเบียบสังคมของสถานบริการบันเทิง

จากการที่ประชุมคณะรัฐมนตรี(ครม.) เห็นชอบร่างกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ โดยอาศัยอำนาจตามความใน ม.6 ม. 53 วรรค 3 ม. 56 และ ม.59 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ ปี 51 ซึ่งมีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่ง ม.29 ประกอบ ม.33 ม.41 ม.43 และ ม.45 ของรัฐธรรมนูญ บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายสาระสำคัญของร่างกฎกระทรวงดังกล่าวเกี่ยวกับการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ ในส่วนผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ที่ให้บริการคาราโอเกะ ต้องมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้กับเครื่องมือสำหรับฉายวิดิทัศน์อย่างเหมาะสม มีวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนไม่เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามกฎหมาย ดูแลไม่ให้มีการจำหน่ายสารเสพติด หรือสูบบุหรี่ หรือเสพยาเสพติดภายในร้าน ห้ามไม่ให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้าภายในร้าน รวมถึงห้ามมีสื่อลามกอนาจารภายในร้าน ส่วนสถานบริการที่มีผู้หญิงนั่งหน้าร้าน กระทรวงและคณะกรรมการพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์แห่งชาติ ได้ประสานตำรวจทุกพื้นที่ ขอความร่วมมือสถานบริการจัดระเบียบให้เข้าไปอยู่ภายในร้าน หรือใช้กฎหมายที่มีอยู่ดำเนินการ

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายจัดระเบียบสังคม

(พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ราชกิจจานุเบกษา, 2509, หน้า 83) โดยสรุปสาระสำคัญ ๆ ดังนี้

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานบริการ” หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้าดังต่อไปนี้

1. สถานเต้นรำ รำวง หรือ ร้องเงิง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์บริการ
2. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย และบริการโดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือ โดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือบริการนวดให้แก่ลูกค้า

3. สถานอาบน้ำ นวด หรือ อบตัว ซึ่งมีหญิงบริการให้แก่ลูกค้า

4. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง (พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่2) พ.ศ.2525 มาตรา 3)

“พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลในจังหวัดอื่น หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด (พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่2) พ.ศ.2521 มาตรา 3)

มาตรา 4 ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) (3) เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

การขออนุญาต เงื่อนไขการอนุญาตและการขอต่อใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง และการแจ้งตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามกำหนดในกฎกระทรวง (พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525 มาตรา 4)

มาตรา 6 ผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
2. ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม
3. ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
4. ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคมโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือโรคยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง

5. ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง ตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก หรือตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา 7 อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 4 ต้อง

1. ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว
2. ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

3. มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก

มาตรา 8 ถ้าอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 เป็นของผู้อื่นในชั้นขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ขออนุญาตต้องมีหนังสือแสดงว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของอาคารหรือสถานที่นั้น

มาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ

1. รับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ
2. ยอมให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่าสิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
3. ยอมให้หญิงซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มีชายมาด้วย
4. ยอมให้ผู้มีอาการเมาสุราจนประพฤตินุญชา หรือครองสติไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
5. กำหนดจ่ายสุราให้แก่ลูกค้าซึ่งมีอาการเมาสุราจนประพฤตินุญชา หรือครองสติไม่ได้
6. ยอมให้บุคคลดงระบุไว้ในมาตรา 3 หรือบุคคลที่มาร่วมแสดงดนตรีหรือแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง พักอาศัยหลับนอนในสถานบริการ

มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ การใช้โคมไฟ หรือการให้พนักงานติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 7)

มาตรา 19 ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีให้มีสัตวร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว

ปัจจุบันได้มีนักวิชาการได้นำเสนอความหมายที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวไว้ดังนี้

พฤติกรรมเป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวได้กระทำขึ้นทุกๆประเภท ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มองเห็นหรือมองไม่เห็นก็ตาม เช่นการทำงานของอวัยวะภายในร่างกาย การเดิน การพูด ความคิด ความรู้สึก ความชอบ เป็นต้น (ณัฐชา สุวิทย์พันธ์, 2545, หน้า 71)

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นลักษณะพฤติกรรมในการตัดสินใจ และเลือกรูปแบบที่จะเดินทางท่องเที่ยวซึ่งรูปแบบของการท่องเที่ยวจะมีอยู่หลายๆลักษณะที่แตกต่างกันไป และนักท่องเที่ยวจะทำการพิจารณาเลือกรูปแบบการท่องเที่ยวที่เหมาะสม สอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรมของตนเอง เพื่อให้เกิดความพึงพอใจในการท่องเที่ยว (วาสนา อ่องเอี้ยว ,2546,หน้า43)

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในรูปแบบที่หลากหลาย แตกต่างกันของแต่ละบุคคล ซึ่งส่งผลให้เป้าหมายของการท่องเที่ยวก็มีความแตกต่างกันไปด้วย เช่น ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่ได้รับ ความชื่นชอบของแต่ละบุคคลในแหล่งท่องเที่ยวแห่งใดแห่งหนึ่ง เป็นต้น (สุกัญญา เจริญศรี, 2549, หน้า 33)

จากแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวผู้วิจัยพอสรุปได้ว่าพฤติกรรมกาการท่องเที่ยวเป็นการแสดงออกของบุคคลต่อสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใดหรือมีสิ่งหนึ่งกระตุ้นต่างๆ โดยการกระทำนั้นเป็นไปอย่างรู้ตัว หรืออย่างไม่รู้ตัว เช่นการพูด การเดินแสดงออกได้หลากหลายแตกต่างกันไปของแต่ละบุคคล อาจจะเป็นพฤติกรรมพึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ ถึงแม้บุคคลอื่นสามารถสังเกตการณ์กระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว

กระบวนการในการพิจารณา และตัดสินใจที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวหรือไม่นั้น มีปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าว และเสนอแนวคิดต่างๆไว้ดังต่อไปนี้

(จิราพร กองทอง, 2540 อ้างอิงใน Robinson,1976, pp. 29-44) กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปที่ท่องเที่ยว ได้แก่

1. ลักษณะภูมิประเทศ ทัศนียภาพ ทรัพยากรธรรมชาติ ที่เป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว
2. ลักษณะภูมิอากาศ สภาพภูมิอากาศที่ดีในแหล่งท่องเที่ยว ก็จะเป็นปัจจัยที่ทำให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการที่จะไปท่องเที่ยว
3. ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม โดยแหล่งวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงก็จะสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวทั่วโลกได้
4. ความสะดวกทางคมนาคม และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย
5. การจัดบริการ ความสะดวกของที่พักร และ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย

(บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 18) ได้สรุปถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจท่องเที่ยวออกเป็น 9 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ โดยผ่านสื่อต่างๆและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. ความต้องการของนักท่องเที่ยวในแต่ละคนหลังจากที่ได้รับข้อมูลข่าวสารของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ
3. สิ่งจูงใจในการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวอยากเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 2 ปัจจัยดังนี้

3.1 Push Factor เป็นปัจจัยในการผลักดันให้นักท่องเที่ยวเกิดความต้องการที่จะเดินทางไปท่องเที่ยว

3.2 Pull Factor เป็นปัจจัยที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวไปชมยังแหล่งท่องเที่ยว และเข้าร่วมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่างๆ

1. การตัดสินใจของนักท่องเที่ยว
2. การวางแผนค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว
3. การวางแผนเตรียมการท่องเที่ยว
4. การเดินทางท่องเที่ยว และการประเมินผลในระหว่างการท่องเที่ยว
5. ประสบการณ์หลังการท่องเที่ยว และการประเมินผลด้านความพึงพอใจ
6. ทักษะคิดหลังจากได้รับประสบการณ์ในการท่องเที่ยวต่างๆ

(สุกัญญา เจริญศรี, 2549, หน้า 34-36) กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวมีสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ความเครียดจากการทำงาน นักท่องเที่ยวจึงเกิดความต้องการพักผ่อน เพื่อให้สามารถกลับมาทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต
2. รายได้ของประชากรที่ขึ้น จึงทำให้ประชากรมีศักยภาพในการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการพักผ่อน และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้กับตนเอง
3. ความสะดวกสบายทางด้านคมนาคมซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักท่องเที่ยวอยากที่จะเดินทางเข้าไปใช้บริการ
4. การมีเวลาว่าง จึงทำให้ประชาชนมีเวลาว่างที่จะสามารถเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆได้มากขึ้น
5. จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้สภาพแวดล้อมเกิดความแออัด ดังนั้นจึงส่งผลให้ประชากรมีความต้องการที่จะเดินทางไปท่องเที่ยว พักผ่อน ในสถานที่ต่างๆไม่ว่าจะเป็นจากเมืองไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางชนบท หรือจากต่างจังหวัดเข้ามาท่องเที่ยวในเมือง เป็นต้น

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว เป็นส่วนที่แสดงถึงลักษณะต่างๆของนักท่องเที่ยวทางด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ เพศ อาชีพ รายได้ เขตที่อยู่อาศัย เป็นต้น ซึ่งคุณลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน ก็จะส่งผลให้พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวมีความแตกต่างกันไปด้วย ในปัจจุบันมีนักวิชาการที่ให้แนวคิดไว้ต่างๆ ดังนี้

(เดิมศักดิ์ สุวรรณประกาศ, 2541, หน้า 135-141) กล่าวถึงองค์ประกอบของลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านอายุ เป็นองค์ประกอบด้านพื้นฐานของนักท่องเที่ยว และมีส่วนสำคัญที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมกรรมการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ
2. องค์ประกอบด้านเพศ เป็นคุณลักษณะขั้นพื้นฐานของนักท่องเที่ยวที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด มีความสำคัญที่มีผลกระทบต่อบทบาท และพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งในแต่ละสังคมแต่ละเพศก็จะมี ความแตกต่างกันออกไป
3. องค์ประกอบด้านอาชีพ เป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวกระทำ เพื่อประกอบเลี้ยงชีพของตนและครอบครัว ซึ่งอาชีพจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการว่างงาน ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของนักท่องเที่ยวแต่ละบุคคล
4. องค์ประกอบด้านรายได้ เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญ สามารถใช้เป็นตัวชี้วัด และเปรียบเทียบสภาวะ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของนักท่องเที่ยวแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน
5. องค์ประกอบด้านเขตที่อยู่อาศัย นักท่องเที่ยวที่อยู่อาศัยในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันทั้งทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และสังคม จะส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวมีบุคลิกภาพ พฤติกรรม ทศนคติ ความชื่นชอบในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันด้วย

(ณัฐชา สุวิทย์พันธ์, 2546, หน้า 74-75) กล่าวถึงองค์ประกอบของลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว ไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านอายุ เป็นปัจจัยที่มีผลในการใช้วิเคราะห์ ซึ่งอายุที่มีความแตกต่างกันนั้น ก็จะส่งผลให้การตัดสินใจต่างกันด้วย
2. องค์ประกอบด้านเพศ คือความแตกต่างกันของนักท่องเที่ยว ก็จะมีบทบาทต่อพฤติกรรมในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งทั้งนี้ทั้งนั้นก็ได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรม และสังคมของแต่ละบุคคลเป็นตัวกำหนดบทบาทด้วย

3. องค์ประกอบด้านอาชีพ เป็นตัวชี้วัดความแตกต่างด้านสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของนักท่องเที่ยว ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกันนั้นย่อมมีพฤติกรรม ค่านิยม ความคิด ความเชื่อ ทักษะคติ ในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันด้วย

4. องค์ประกอบด้านรายได้ เป็นเครื่องกำหนดความต้องการของนักท่องเที่ยว และเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดความแตกต่างที่เกี่ยวกับ แนวคิด พฤติกรรม รูปแบบ ความชื่นชอบในการท่องเที่ยวของแต่ละบุคคลด้วย

ทางด้านวาสนา อ่องเอี่ยม ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวมีลักษณะดังนี้

องค์ประกอบด้านอายุ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณ และลักษณะของความต้องการในการท่องเที่ยว เช่น ผู้ที่มีอายุเกิน 55 ปี ซึ่งอยู่ในวัยที่เกษียณนั้น จะมีอำนาจในการซื้อผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อย เนื่องจากไม่มีพันธะต้องเลี้ยงดูบุตร มีเงินเบี้ยบำนาญบำนาญ มีเวลาว่างที่แน่นอน และมีความต้องการพักผ่อนในบั้นปลายชีวิต

องค์ประกอบด้านเพศ เป็นปัจจัยที่กำหนดธรรมเนียม และพฤติกรรม ในการเลือกซื้อการท่องเที่ยว ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของแต่ละลักษณะทางสังคม และวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นนั้นๆ เช่น นักท่องเที่ยวเพศหญิงจะมีพฤติกรรมที่ชอบการท่องเที่ยวแบบปลอดภัยมากกว่า นักท่องเที่ยวเพศชาย ที่มีการชื่นชอบการท่องเที่ยวแบบผจญภัย (วาสนา อ่องเอี่ยม, 2546, หน้า65-66)

สรุปได้ว่า องค์ประกอบด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น เพศ อายุ รายได้ เขตที่อยู่อาศัย รวมถึงสภาพแวดล้อม ภูมิประเทศ ภูมิอากาศที่มีความแตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่นนั้น ล้วนแต่เป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อทัศนคติ พฤติกรรม และความพึงพอใจในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันไปของแต่ละบุคคลด้วย

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสถานบันเทิง

1. ความหมายของสถานบันเทิง นักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า “สถานบันเทิง” ไว้หลายลักษณะ ซึ่งพอจะประมวลได้ดังนี้

1.1 ความหมายของ “สถานบันเทิง” ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา3 (เกสร สิทธิหนิว, 2545) ให้นิยามว่า สถานบริการหมายถึง สถานที่ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังผลประโยชน์ในการค้าดังนี้

1.1.1 สถานเต้นรำ รำวง หรือ ร้องเงิง ประเภทที่มีและไม่มีหญิงพาร์ตเนอร์ บริการ เช่น ดิสโก้เธค

1.1.2 สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นให้บริการโดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนบัติลูกค้า หรือโดยมีที่สำหรับ พักผ่อน หลับนอน หรือมีบริการนวดสำหรับลูกค้า

1.1.3 สถานที่อาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า

1.1.4 สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือมีการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงเช่น ฝับ คาราโอเกะ

1.2 สถานบันเทิง หมายถึง สถานบริการตอนกลางคืน ปัจจุบันได้ตอบสนองคนในสังคม โดยจัดเป็นสถานที่พบปะสังสรรค์สำหรับคนทำงานกลางวัน โดยพบปะสังสรรค์ในเวลา กลางคืน ซึ่งได้ตอบสนองให้กับผู้ที่มาเที่ยวยังสถานบริการเหล่านี้เป็นอย่างดี โดยให้บริการในรูปแบบต่างๆ เช่น มีนักร้อง มีดนตรี เพื่อให้ได้รับความสำราญไปพร้อมๆกับการจำหน่ายแอลกอฮอล์ อาหาร ของมีเนียมอื่นๆด้วย (นันทยา คงประพันธ์, 2543 อ้างอิงใน คันทรส พลเยี่ยม, 2545, หน้า 19)

1.3 สถานบันเทิง (คันทรส พลเยี่ยม, 2545, หน้า 7) หมายถึงสถานเริงรมย์หรือเป็นสถานประกอบการที่เป็นแหล่งสำหรับบุคคลทั่วไป โดยตั้งขึ้นเพื่อผลประโยชน์ทางการค้า เป็นสถานที่เปิดบริการในเวลากลางคืน เปิดบริการเวลา 20.00 ถึง 02.00 น. ของวันรุ่งขึ้น

ซึ่งที่สำหรับรับประทานอาหารและเครื่องดื่ม ฟังเพลง เต้นรำ มีบรรยากาศที่ดึงดูดใจด้วยระบบแสง สี เสียงที่ทันสมัยได้แก่ คาราโอเกะ ฝับ และดิสโก้เธค

จากความหมายของสถานบันเทิงขั้นต้น ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะสถานบันเทิง ได้แก่ ดิสโก้เธค, ฝับ และ คาราโอเกะ

2. ประเภทของสถานบันเทิง (นันทยา คงประพันธ์, 2543 อ้างอิงใน คันทรส พลเยี่ยม, 2545, หน้า 19-21)

2.1 ดิสโก้เธค เป็นสถานบันเทิงที่ผู้ใช้บริการไปดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ภายนอกจะติดแสง สี เสียง ที่เร้าและดึงดูดใจ ส่วนภายในจะมีฟลอร์เต้นรำขนาดใหญ่ ผู้ใช้บริการสามารถเต้นได้อย่างอิสระ บางครั้งจะมีการจัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงของนักร้องที่มีชื่อเสียง และส่วนใหญ่จะมีการแสดงของนักร้องประจำเธคเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

2.2 ฝับ เป็นสถานบันเทิงสำหรับดื่มสุรา ประกอบการฟังเพลงหรือเต้นรำ สามารถลุกขึ้นยืนเต้นบริเวณที่นั่งของตนเองได้ มีบรรยากาศที่เร้าใจ ส่วนมากมักจะจัดแสงไฟสลัวและมีดี มีระบบแสง สี เสียงที่ทันสมัย

2.3 คาราโอเกะ เป็นสถานบันเทิงสำหรับผู้ใช้บริการด้านการร้องเพลง ซึ่งมีห้องรวมและห้องพิเศษ สำหรับการให้บริการเป็นหมู่คณะ ภายในห้องจะมีจอทีวี และมีเครื่องเสียงคาราโอเกะ มีระบบสเตอริโอเสียงดังกังวาน และมีไมโครโฟนสำหรับร้องเพลงโดยมีตัวหนังสือเนื้อเพลงเดินไปตามจังหวะและทำนองบนทีวี แต่จะไม่มีเสียงนักร้อง ผู้ใช้บริการจะเป็นผู้ร้องเพลงเอง และเลือกเพลงได้เองตามเมนูที่ทางสถานบันเทิงจัดไว้ให้

2.4 คาเฟ่ สถานบริการประเภทนี้จ้จ้นรับผู้มาเที่ยวได้ตั้งแต่ครอบครัวประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก ตามความจริงแล้วเป็นการผิดกฎหมายที่ให้เด็กอายุต่ำกว่า 20ปีไปใช้บริการ โดยสถานบริการปัจจุบันได้เน้นทางด้านกาไรชวัลตล ผู้ปกครอง พ่อแม่ต้องการเที่ยวก็เลยต้องพาลูกเข้าไปด้วย เป็นวิธีหนึ่งที่สถานบริการจะดึงดูดลูกค้าเข้าไปใช้บริการ อีกส่วนหนึ่งเป็นการไรชวัลนักร้อง ซึ่งแต่งตัวชุดอวดทรวดทรงให้เห็นสัดส่วนและมีการคล้องพวงมาลัยให้กับนักร้อง โดยแขกที่เป็นผู้ชายจะนิยมลักษณะของสถานบริการประเภทคาเฟ่จะเป็นไปในรูปแบบ ของสถานที่ มิดชิดมีมุมนั่ง โดยหน้าร้านจะเน้นความหรูหราของสถานที่ มีแสงไฟเข้าช่วยและอาจจะมีรูปของนักร้องนั้นๆติดเอาไว้ให้แขกดูอีกด้วย ประตูทางเข้าจะเป็นกระจกสีชาทึบ มองไม่เห็นข้างใน

2.5 อาบอบนวด ลักษณะของอาบอบนวดมีทั้งแผนปัจจุบัน คือ อาบอบนวดธรรมดาทั่วไปและอาบอบนวดแผนโบราณหรือการนวดแผนโบราณ ผู้ใช้บริการมีตั้งแต่วัยรุ่นน วัยทำงาน จนถึงผู้มีอายุมาก

2.6 บาร์ริวง เป็นสถานที่ให้ความบันเทิงสำหรับบุคคลทั่วไป โดยจัดเป็นลานกว้างมีเวทีอยู่ ส่วนหนึ่งของลานกว้างนั้นมีการเปิดเพลงหรือวงดนตรีเล่นสด ผู้ใช้บริการต้องมีการซื้อตั๋วริวงกับพนักงานได้ ส่วนบาร์ริวงมีการติดหรือประดับไฟ แบบดิสโก้มีแสง สี เร้าใจ

2.7 โรงน้ำชา เป็นสถานบริการสำหรับเพศชายโดยเฉพาะ เนื่องจากเป็นที่รู้จักกันว่าจะมีหญิงสาวคอยให้บริการให้กับผู้ที่มาเที่ยว เป็นกิจการเก่าแก่ที่มีมานาน มีมากในย่านที่เป็นคนจีนอยู่อาศัยอยู่ ซึ่งคนจีนจะนิยมดื่มน้ำชาเป็นพิเศษ เป็นสถานบริการราคาถูก ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่มีรายได้น้อย ปัจจุบันก็ยังได้รับความนิยมอยู่

2.8 ค็อกเทลเล้านหรือคอฟฟี่ชอป เป็นสถานที่เที่ยวสำหรับคนกลางคืนในปัจจุบัน มี 2 ลักษณะคือ

2.8.1 เป็นที่ที่มีนักร้องที่มีชื่อเสียง เป็นสถานที่เที่ยวสำหรับคนที่มึระดับรสนิยมสูง เป็นที่ฟังเพลงของคนชอบเที่ยวตามโรงแรมต่างๆให้บริการด้านเสียงเพลง โดยแต่งตัวสุภาพ เรียบร้อย ห้ามสวมรองเท้าแตะ ผู้ใช้บริการมีทุกระดับอายุ ทั้งระดับหนุ่มสาว วัยรุ่น และมีอายุ

2.8.2 เป็นสถานที่ต่างจากที่แรกเกือบทั้งหมด มักจะไม่ค่อยอยู่ตามโรงแรมใหญ่ๆ ภายในจะตกแต่งหรูหราเล็กน้อยแต่ชื่อเสียงของสถานที่นั้นๆ

2.9 บาร์ โดยมากเรียกกันว่า บาร์อะโกโก้ มีการโชว์ประเภทนุ่งน้อยห่มน้อย หรือเปลือยกายไปเดินบนเวที ส่วนใหญ่ผู้ใช้บริการเป็นชาวต่างประเทศ คนไทยมีบ้างเพียงเล็กน้อย

สรุปได้ว่าสถานบันเทิง คือสถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังผลประโยชน์ในการค้าซึ่งที่สำหรับรับประทานอาหารและเครื่องดื่ม ฟังเพลง เต้นรำ มีบรรยายการที่ดึงดูดใจด้วยระบบแสง สี เสียงที่ทันสมัยได้แก่ คาราโอเกะ ผับ และดิสโก้เทค เป็นสถานที่เปิดบริการในเวลากลางคืน เปิดบริการเวลา 20.00 ถึง 02.00 น. ของวันรุ่งขึ้น

แนวคิดด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

ความปลอดภัย

การที่บุคคลมีการตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยวจะเกิดความมั่นใจว่าการเดินทางนั้นต้องปลอดภัย หรือแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายปลายทาง (Tourist Destinations) นั้นๆต้องปลอดภัย ทั้งนี้เพราะการเดินทางท่องเที่ยวต้องเป็นความสมัครใจ การเดินทางท่องเที่ยวเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้านักท่องเที่ยวรู้สึกว่าการเดินทางและท่องเที่ยวนั้นๆมีอันตราย การท่องเที่ยวในยุคสมัยได้ก็เช่นในสมัยอาณาจักรโรมัน อุทยานธรรมชาติท่องเที่ยวเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วและกว้างขวางทั่วอาณาจักรอันกว้างใหญ่ ทั้งนี้เพราะอาณาจักรโรมัน มีความมั่นคงทางด้าน การทหาร เศรษฐกิจ และการเมือง ประชาชนมีความปลอดภัยในการเดินทาง อุทยานธรรมชาติท่องเที่ยวในอาณาจักรโรมันจึงเฟื่องฟู

ในระยะเวลาใดที่โลกเกิดภาวะการณ์สงคราม เช่น สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง หรือ สงครามโลกครั้งที่สอง หรือสงครามอ่าวเปอร์เซียก็ตาม การเดินทางท่องเที่ยวต้องหยุดชะงัก ปริมาณการท่องเที่ยวของโลกลดลง นักเดินทางไม่ต้องการการเดินทาง เพราะมีความรู้สึกว่าจะต้องเสี่ยงภัย

สำหรับในประเทศไทยเมื่อมีวิกฤตการณ์เกิดขึ้น เช่น พฤษภาทมิฬโดยมีการเกิดจลาจลในวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2535 ปริมาณการเดินทางท่องเที่ยวลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยเลื่อนลำดับจากสถิติของรายได้ประชาชาติอันดับหนึ่งตลอดมาเป็นอันดับสอง เป็นต้น

ดังนั้นแหล่งท่องเที่ยวใดมีใจรัยชุกชุม อาชญากรรมมาก หรือวิกฤตการณ์นักท่องเที่ยวจะไม่เดินทางไปแหล่งท่องเที่ยวนั้น จึงกล่าวได้ว่าความปลอดภัยมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่งความปลอดภัยจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่นักท่องเที่ยวใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจท่องเที่ยว

สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวไม่ปลอดภัย

ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การปล่อยปละละเลยให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีส่วนเสียกับผู้ประกอบการ การเกิดคดีลักษณะต่างๆ โดยเฉพาะคดีฆาตกรรม ทำให้เกิดผลเสียต่อภาพพจน์ของประเทศ ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ผู้รับผิดชอบโดยตรงในการแก้ปัญหาคือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ ปัญหาในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว จึงเป็นปัญหาที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวไม่ปลอดภัยมีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาทรัพย์สินสูญหาย สภาพปัญหาส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวตามลำพัง และขาดความขาดความระมัดระวังของนักท่องเที่ยวเช่นลืมทรัพย์สินไว้บนรถโดยสารประจำทาง ลืมทรัพย์สินไว้ตามสถานที่ท่องเที่ยว และลืมทรัพย์สินไว้ตามที่พัก ฯลฯ
2. ปัญหาลักทรัพย์ ปัญหานี้จะเกิดขึ้นตามสถานที่ต่างๆเช่นตามสถานที่มีระเบียบว่านักท่องเที่ยวต้องถอดรองเท้าไว้ด้านนอก ทำให้พวกมิจฉาชีพหวนโอกาสที่จะขโมยสิ่งของต่างๆ
3. ปัญหาเสพติด ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ยิ่งใหญ่เป็นภัยต่อสังคม พ่อค้ายาเสพติดที่แฝงตัวมาในรูปนักท่องเที่ยวหรือเดินทางมาเพื่อเสพยาเสพติด จำหน่ายยาเสพติดล่วงหน้าก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมาทั้งสิ้นเช่นคดีทะเลาะวิวาทและคดีอาญาอื่นๆ
4. กลุ่มต้มตุ๋น สาวประเภทสองที่หากินกับนักท่องเที่ยวโดยวิธีเข้าไปเป็นมิตรตีสนิทสนมชักชวนกันไปดื่มเหล้า และใส่ยาสลบลงไปให้เหล้าเพื่อให้นักท่องเที่ยวดื่ม และเมื่อนักท่องเที่ยวหมดสติจะขนทรัพย์สินมีค่าของนักท่องเที่ยวหลบหนีไป
5. สถานเริงรมย์ ในกรุงเทพมหานคร มีสถานที่บันเทิงเริงรมย์มากมาย แหล่งบันเทิงเหล่านี้เป็นที่รวมของหญิงบริการ การโชว์ประเภทต่างๆในสถานที่ท่องเที่ยวประเภทนี้มักสร้างปัญหาให้กับนักท่องเที่ยวเสมอเช่นการชู้กรรโชกจากนักท่องเที่ยวเป็นค่าเครื่องดื่มราคาแพงถ้านักท่องเที่ยวไม่จ่ายจะถูกทำร้าย (ศรัญญา วรากุลวิทย์, 2546, หน้า 19)

นิยามอาชีพอนามัยและความปลอดภัย

อาชีพอนามัย (Occupational Health) หมายถึง งานที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพทั้งหมด เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและส่งเสริมสุขภาพอนามัยรวมทั้งการดำรงไว้ซึ่งสภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ของผู้ประกอบอาชีพทุกอาชีพ (วิทยา อยู่สุข, ม.ป.ป., หน้า 16-18) โดยองค์การอนามัยโลก (WHO)

องค์การอนามัยโลก (WHO) และองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ได้ประชุมร่วมกันให้ลักษณะงานด้านอาชีวอนามัยไว้ ประกอบด้วยลักษณะงาน 5 ประการสำคัญคือ

1. การส่งเสริม (Promotion) หมายถึง การส่งเสริมและบำรุงรักษาไว้เพื่อให้แรงงาน ทุกอาชีพมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีจิตใจที่สมบูรณ์ที่สุด ตลอดจนมีความเป็นอยู่ในสังคม ที่ดีตามสถานะที่พึงมีได้

2. การป้องกัน (Prevention) หมายถึง งานด้านป้องกันแรงงานไม่ให้มีสุขภาพอนามัยเสื่อมโทรม หรือผิดปกติอันมีสาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพ สภาวะการทำงานที่ผิดปกติ

3. การป้องกันคุ้มครอง (Protection) หมายถึง การป้องกันคนทำงานในสถานประกอบการ หรือลูกจ้างไม่ให้ทำงานที่เสี่ยงต่อสภาพการทำงานที่อันตรายจนเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาอุบัติเหตุ การบาดเจ็บจากการทำงานได้

4. การจัดการทำงาน (Placing) หมายถึง การจัดสภาพต่างๆ ของการทำงานและปรับสภาพแรงงาน ให้ทำงานในสิ่งแวดล้อมของการทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถของร่างกาย และจิตใจของแต่ละคนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในด้านต่างๆ โดยการนำเอาด้านการลงทุนมาประกอบพิจารณาถึงความเป็นไปได้ด้วย

5. การปรับงานให้เข้ากับคนและปรับคนให้เข้ากับงาน (Adaptation) หมายถึง การปรับสภาพของงานและของคนให้สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม คำนึงถึงสภาพทางสรีระวิทยาของแรงงานมากที่สุด อยู่ในพื้นฐานของความแตกต่างกันของสภาพร่างกายและจิตใจ พยายามเลือกจัดหางานให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายของแรงงานมากที่สุด เพื่อประสิทธิภาพของการทำงานให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด

ความปลอดภัย (Safety) หมายถึง การไม่มีอุบัติเหตุและการดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขกาย สุขใจ ไม่มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่างๆ และมีการเตรียมป้องกันภัยไว้ล่วงหน้าอย่างถูกต้อง เหมาะสมและสม่ำเสมอ (เอมอัชฌา วัฒนบูรานนท์, 2548, หน้า 4)

นอกจากนี้ (จิตยา อยู่สุข, ม.ป.ป., หน้า 18-19) ได้ให้ความหมายความปลอดภัยไว้ว่า ความปลอดภัย (Safety) หมายถึง

...สภาพแวดล้อมของการทำงานที่ปราศจากภัยคุกคาม ไม่มีอันตราย (Danger) และความเสียหายใดๆ (Risk) ในทางปฏิบัตินั้นอาจจะไม่สามารถควบคุมอันตรายหรือความเสี่ยงในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพ การบาดเจ็บ การพิการ การตายได้ทั้งหมด แต่ต้องมีการดำเนินงานมีการกำหนดกิจกรรมด้านความปลอดภัยเพื่อให้เกิดอันตรายหรือความ

เสียงน้อยสุดเท่าที่จะทำได้ และเพื่อให้การดำเนินงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยบรรลุวัตถุประสงค์ ควรมีการดำเนินงานตามขั้นตอนนี้

ความรู้ ทัวไปเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สิ้น

แนวความคิดเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เป นแนวคิดที่ทางสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติได้ กำหนดนโยบายไว้ ในแผนแม่ บทของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป นนโยบาย เชิงรุกในการเข ถึงมวลชนสัมพันธ์ เนื้อหาประกอบด วยแนวคิดเกี่ยวกับการป องกันอาชญากรรม มีรายละเอียดดังนี้

อาชญากรรม หมายถึง ปราบปรามการณ อย างหนึ่งของสังคมที่เกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้น ๆ กฎหมายได บัญญัติเป นข อห ามและถือว าเป นค วามคิด ซึ่งผู้ กระทำผิดจะต อง ได รับการลงโทษ (พรชัย, 2543)

นักอาชญาวิทยาที่มีชื่อเสียง ได ไห คำวิเคราะห์ ศัพท์ คำว า อาชญากรรมไว หลายท านดังนี้

Herbert (1965, p. 23) ไห คำวิเคราะห์ ศัพท์ ว า "อาชญากรรมหรือการกระทำที่ถือว า

เป น ความผิดทางอาญา คือการกระทำที่กฎหมายห ามไว ซึ่งมีผล ายมากกว่าผลดี"

ประเภทของอาชญากรรม

เนื่องจากอาชญากรรมมิได มีลักษณะแห งการกระทำผิดเหมือนหรือเป นแบบ เดียวกันหมด

จึงต องแยกประเภทไว เพื่อประโยชน์ ในการศึกษาและกำหนดกฎหมายต าง ๆ

นักอาชญากรรมวิทยาพยายามแยกประเภทของอาชญากรรมด วยวิธีต าง ๆ กัน หลายวิธี บางท าน ก็แยกประเภทเป นความผิดต อบุคคล ต อทรัพย์สิน และต อความสงบเรียบร้อย อยของบ านเมือง บางท าน ก็แบ งตามลักษณะโทษหนัก เบา และความผิดเล็กน้อย บางท านก็แยกออกเป นความผิดต อเอกชน ต อสาธารณะ บางท านก็แบ งตามหลักกฎหมายโดยถือเอาความร ายแรงของการกระทำผิด ซึ่งดูได้ จากโทษที่กำหนดเช น โทษฐานกบฏ โทษในคดีอุกฉกรรจ์ และโทษสถานเบา บางท านก็แบ งออกเป นการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ สุรา ยาเสพติด การพนัน อาชญากรรม ดี อาชญากรรมที่ร วมกันกระทำ ความผิด และความผิดเกี่ยวกับเยาวชน (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2541, หน้า 69)

นอกจากนี้ก็มีการจำแนกประเภทของอาชญากรรมตามหลักจริยธรรม หรือศีลธรรม ซึ่ง

นักอาชญาวิทยา วนมากมักกล าวถึง คือ (อัณณพ ชูบำรุง, 2523, หน้า 63)

1. อาชญากรรมที่มีความผิดในตัวของมันเองหรือมีความผิดทางศีลธรรม ซึ่งนักอาชญาวิทยา เรียกว่า "Mala in se" อันได้ แก ฆาตกรรม ปล นจ ชิงทรัพย์ ย การทำแท ง การฆ าวตัวตาย การค าวาวุธ ป นเถื่อน ฯลฯ

2. อาชญากรรมที่ไม่ มีความผิดในตัวของมันเอง แต่ ถือเป นความผิด ตามที่กฎหมายกำหนดห ามไว เรียกว่า "Mala prohibita" เช่น การละเมิดกฎหมายแรงงาน การละเมิดลิขสิทธิ์ การลอกเลียนแบบสินค้า การขายของหนีภาษี การข่มขืนนต โดยไม่ มีใบอนุญาตขับขี่ ฯลฯ

ในป จจุบันนิยมแบ งอาชญากรรมออกเป น 5 ประเภท ตามลักษณะพฤติกรรม คือ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531, หน้า 5-10)

1. อาชญากรรมปราศจากผ เสียหาย
2. อาชญากรรมพื้นฐาน
3. อาชญากรรมองค์ การ
4. อาชญากรรมคอปกขาว และ
5. อาชญากรรมพิเศษ

ประเภทที่หนึ่ง อาชญากรรมปราศจากผ เสียหาย หมายความว่าอาชญากรรมซึ่งเกี่ยว ข อง กับการละเมิดศีลธรรมจรรยาของบุคคล และการที่เรียกว าวอาชญากรรมปราศจากผ เสียหายก็เพราะ ผ ุกระทำผิด และผ ุเสียหายก็คือบุคคลคนเดียวกัน ตัวอย างของอาชญากรรมปราศจากผ เสียหาย ได้ แก ความผิดเกี่ยวกับการพนัน การค าวประเวณี การทำแท ง การมีและใช้ สิ่งลามกอนาจาร เป นต น ตามหลักวิชาอาชญาวิทยา อาชญากรรมปราศจากผ เสียหายเป นอาชญากรรมซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ แล ว จ ดว าวเป นอันตรายต อสังคมในระดับต่ำ

ประเภทที่สอง อาชญากรรมพื้นฐาน หมายถึง อาชญากรรมซึ่ง เกี่ยวกับการประทุษร าย ต อทรัพย์ ร างกาย และหรือชีวิตของบุคคลอื่น ตัวอย างของอาชญากรรม พื้นฐาน เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล นทรัพย์ ทำร ายร างกาย และฆ าวผ ุอื่น เป นต น นอกจากนี้อาชญากรรม พื้นฐานยังอาจแยกพิจารณาได้ เป นสองชนิด คือ อาชญากรรมพื้นฐานที่ไม่ ไซ กำลังรุนแรง และ อาชญากรรมพื้นฐานเกิดขึ้นมาพร อมๆ กับมนุษยชาติและเป นอาชญากรรมที่ปรากฏอยู่ ทั่วไปในทุก สังคมโดยอาจแตกต างกันเพียง

ความถี่และความรุนแรงเป นประการสำคัญส วนอาชญากร ประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน
ก็มักปรากฏทั้งหมดกลุ่มที่เป นมืออาชีพ และกลุ่มที่ไม่ ไซ มืออาชีพ

ประเภทที่สาม อาชญากรรมองค การหรืออาชญากรรมร วมกันกระทำผิด
หมายความถึง อาชญากรรมซึ่งอาชญากร ได วมตัวเข าด วยกันตามสายการบังคับบัญชา
ในรูปขององค การโดย

จัดการวางแผนและการดำเนินงาน เพื่อประกอบธุรกิจผิดกฎหมายประเภทต าง ๆ อย างมี
ระบบ

เป น ขบวนการ บางครั้งถ าจำเป นก็จะไซ วิธีรุนแรงซึ่งส วนใหญ่ จะมีอิทธิพลทาง
การเงิน เศรษฐกิจ และ การเมืองหนุนหลังหรือให้ ความร วมมือ ทำให้ สามารถ
ประกอบการทุจริตต าง ๆ ได้ สะดวกด้วย างของอาชญากรรมองค การ ได แก การค
 ายาเสพติด การค าจ หนิง การค าจอาวุธสงคราม
สินค าจหนีภาษี เจ าจมือสลากกินรวบ เป นต น ุ บริหารระดับสูงของอาชญากรรม
ประเภทนี้ มักถูกเรียกว าจมาเฟ ย (Mafia) หรือเจ าจพ อย

ประเภทที่สี่ อาชญากรรมคอกขาว หมายความถึง อาชญากรรมซึ่ง ุกระทำผิดเป
 น บุคคลที่อยู่ ในตำแหน่ง าจหน าจที่ทำงาน ไม่ าจ าจในภาคราชการ รัฐวิสาหกิจหรือ
เอกชน และได ไซ ตำแหน่ง าจหน าจที่ตั้งกล าจในทางไม่ าจอบเพื่อการแสวงหาประโยชน์
ชน ส วนตัว ด้วย างของอาชญากรรม คอกขาว เช่น น สมุหบัญชียกยอกเงินในความ
รับผิดชอบของตน ข าจราชการรับเงินคอมมิวนิสต์ ในการประมูล อยสร างสถานที่ราชการ
และคณะกรรมการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเต าจตั้งบุคคล เข้ารับราชการ รับเงินโดยมิชอบจาก
บุคคล ส าจสอบ เป นต น ในอดีตขอบเขตของอาชญากรรม คอกขาวมัก าจเพียง
แสวงหาผลประโยชน์ โดยมิชอบของบุคคล าจดำรงตำแหน่ง าจในภาคเอกชน รวมทั้งการ
แลกเปลี่ยนผลประโยชน์ าจระหว าจบุคคลระดับสูงของภาคเอกชนกับภาคราชการ าจ

ด้วยเหตุนี้ อาชญากรรมคอกขาวจึงมักถูกขนานนามว าจเป นอาชญากรรมของชน
ชั้นสูง ในขณะที่อาชญากรรมพื้นฐานก็คือ อาชญากรรมของชนชั้นต่ำ อาชญากรรมของชนชั้นสูง
แม าจจะไม่ เกี่ยวข าจกับการไซ ความรุนแรงดังในกรณีของอาชญากรรมองค การ แต่
ก็มีจุดหมายปลายทาง ที่ าจถึงผลประโยชน์ าจตอบแทนในทางมิชอบ าจกฎหมายเซ
นเดียวกัน อย างไรก็ดีการควบคุม อาชญากรรมคอกขาวมักเป นเรื่องที่ส าจซับซ้อนมาก
เพราะการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว นอกจากจะเกี่ยวข าจกับบุคคล าจดำรงตำแหน่ง

ซึ่งเป็□นที่ยกย□องของสังคมแล□ว การประกอบอาชีพการรวม คอปกขาวยังมีลักษณะช□อนเร□นจากสายตาและการสังเกตของสาธารณชน และสื่อมวลชนต□าง ๆ อีกด□วย การค□นพบและการเป□ดเผยเกี่ยวกับอาชีพการรวมประเภทนี้จึงมีระดับต่ำมาก ทั้ง ๆ ที่นักอาชญาวิทยา เชื่อว□า อาชีพการรวมดังกล่าววน□าจะแพร่□กระจายอยู่□ทั่วไป โดยเฉพาะอย□างยิ่งใน ประเทศที่กำลังพัฒนา

ประเภทที่ห□า อาชีพการรวมพิเศษ หมายความว่ารวมถึง อาชีพการรวม ซึ่งมีลักษณะแตกต่าง □าง ไปจากอาชีพการรวม 4 ประเภทแรกที่กล□าวมาแล□ว แต่□อาชีพการรวมเหล่านี้มีความสำคัญและจำเป□น ต□องได้□รับความสนใจเป□นกรณีพิเศษ ตัวอย่างเช□น อาชีพการรวมทางเศรษฐกิจและพาณิชย์□อาชีพการรวม ก□อการร□าย และอาชีพการรวมทาง คอมพิวเตอร์□ เป□นต□น อาชีพการรวมเหล่านี้มีความละเอียดอ□น และสลับซับซ้อน ซึ่งยากแก่□การศึกษาและการควบคุมในทำนองเดียวกันอาชีพการรวมของค□การและ อาชีพการรวมคอปกขาว กล□าวได้□ว□าในการควบคุมอาชีพการรวมพิเศษเหล่านี้ กระบวนการยุติธรรม มักไม่□สามารถดำเนินการได้□โดยลำพัง แต่□มักจำเป□นต□องอาศัย ความร□วมมือและประสานงานกับ หน□วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง□อง อาจทั้งภายในและหรือระหว□างประเทศ จากแนวความคิดทั้งหลายเหล่านี้ อาจสรุปได้□ว□าอาชีพการรวมเกิด จากสาเหตุใหญ่□

2 ประการ คือ เกิดจากสาเหตุภายใน และสาเหตุภายนอก

สาเหตุภายใน แยกออกได้□เป□นสาเหตุทางชีววิทยา (ชีวกายภาพ) และสาเหตุทาง จิตวิทยา (จิตใจ)

สาเหตุภายนอก แยกออกได้□เป□นสาเหตุทางสังคม

เพื่อให้□ง□ายต□อการเข□าใจ นักอาชญาวิทยาบางกลุ□มก็แบ□งสาเหตุภายใน และสาเหตุภายนอก ออกเป□น 3 สาเหตุ คือ

1. สาเหตุทางชีวกายภาพ (เป□จจัยทางร□างกาย)
2. สาเหตุทางจิตวิทยา (เป□จจัยทางจิตใจ)
3. สาเหตุทางสังคม (เป□จจัยทางครอบครัวและสภาพแวดล้อม)

นักอาชญาวิทยา □ วณใหญ่ □ วิเคราะห์ □ ว □ า มิใช่ □ สาเหตุเพียงสาเหตุเดียวที่ทำให้ □ เกิดอาชญากรรมได้ □ ต □ องอาศัยสาเหตุ □ รวมกัน อาจเป □ น 2 ประการ หรือ 3 ประการ แล □ วแต่ □ กรณี

ในบรรดาสาเหตุต่างๆ ที่ทำให้บุคคลประกอบอาชญากรรม บัจจัยทางสังคม และสิ่งแวดล้อมนับว่ามีอิทธิพลต่อมนุษย์มาก เพราะจะค่อย ๆ ซึมเข้าปรับปรุงแต่งลักษณะจิตใจ อารมณ์ และทัศนคติซึ่งแสดงออกมาในรูปของบุคลิกภาพ (Personality) ให้มีแนวโน้มไปตามกฎเกณฑ์ของสังคมหรือฝ่าฝืนสังคมจนถึงระดับนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมได้ง่าย ถ้าหากมีบัจจัย โอกาสและสถานการณ์อำนวย (สุวิทย์ และคณะ, 2525)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นโยบายการจัดระเบียบสังคมเป็นนโยบายใหม่ที่เกิดขึ้นในสมัยรัฐบาลที่มี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี และ ร.ต.อ.ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยเริ่มเข้าบริหารราชการแผ่นดิน เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2544 จึงยังไม่ค่อยมีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวข้องกับเรื่องนโยบายการจัดระเบียบสังคม ผู้ศึกษาจึงรวบรวมงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาวิจัยไว้แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนโยบายการจัดระเบียบสังคมโดยตรง แต่ก็เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สอดคล้องกับนโยบายการจัดระเบียบสังคม ดังต่อไปนี้

(วรเดช จันทรศร, 2543, หน้า 202) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งครอบคลุมกับองค์การและผู้เกี่ยวข้องต่าง ๆ กับองค์การและผู้เกี่ยวข้องเหล่านั้น ต่างก็มีบทบาทและมีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายไปปฏิบัติมากหรือน้อยต่างกันไป แต่ไม่มีใครจะควบคุมผลหรือทิศทางของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ด้วยตัวเองทั้งหมด องค์การและผู้เกี่ยวข้องเหล่านั้น ได้แก่ ฝ่ายการเมือง ระบบราชการ ข้าราชการ ผู้รับบริการ หรือผู้ได้รับผลจากนโยบาย และสรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับปัญหาในการนำนโยบายไปปฏิบัติสำคัญรวม 5 ประการ คือ

1. ด้านสมรรถนะ
2. ด้านการควบคุม
3. ด้านความร่วมมือ และการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง
4. ด้านอำนาจและความสัมพันธ์กับองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
5. ด้านความสนับสนุน

(ปรัชัย เปียมสมบูรณ 2545, หน้า 142 – 143) เกี่ยวกับนโยบายด้านจัดระเบียบสังคม ว่า

...นโยบายการจัดระเบียบสังคมเกิดจากแนวคิดที่ว่า ปัญหายาเสพติดจะแก้ไขได้ ต้องหาทางกำกับและควบคุมอุปสงค์และอุปทานให้ได้ คือ ถ้าไม่มีผู้เสพ ก็จะไม่มีการซื้อขาย ถ้าสามารถลดจำนวนผู้เสพลงได้ ผู้ขายก็จะลดตามไปด้วย ขณะเดียวกันสามารถลดผู้ขายรายใหญ่ได้ ผู้ขายรายย่อยก็จะลดตามไปด้วย จุดของผู้บริโภคหรือผู้เสพพบว่า มี 3 จุดใหญ่ คือ โรงเรียนรวมถึงสถาบันการศึกษาต่าง ๆ โรงงาน และสถานบริการหรือสถานบันเทิงต่าง ๆ ได้รับอิสระเสรีภาพอย่างเต็มที่ ไม่มีการบังคับใช้กฎหมาย พ.ร.บ. สถานบริการ ปี 2509 กฎหมายฉบับนี้มีอะไรหลายอย่างในนั้นที่ยังทันสมัย แม้เวลาจะล่วงเลยมานาน และเป็นกฎหมายที่ไม่ล้าสมัย แต่ทำไมจึงมีการบังคับใช้น้อยมาก เป็นต้นว่ากฎหมายบอกว่าสถานบริการไม่ได้เปิดกันได้ทั่วไป มี 3 ประเภทต้องขออนุญาต ซึ่งได้แก่สถานที่เดินรำ ผับ เชน ทั้งหลาย ร้านอาหารที่หญิงบริการ และสถานบริการอาบอบนวด ประเภทलग่าง ซึ่งใน 3 ประเภทนี้มีข้อกำหนดว่าต้องไม่ใกล้สถานที่ทางศาสนา ไม่ใกล้โรงเรียน ไม่ใกล้โรงพยาบาล ไม่ใกล้สโมสรของเยาวชน ไม่ใกล้ที่ชุมชนที่อยู่อาศัย กฎหมายระบุไว้ชัดเจนมาก คำว่าไม่ใกล้หมายถึง ไม่ให้มีเสียงรบกวนสถานที่ดังกล่าว ฉะนั้นก่อนออกใบอนุญาตก็ต้องไปดูว่ามันใกล้สถานที่เหล่านั้นหรือเปล่า มีเสียงรบกวนหรือเปล่า แต่ปรากฏว่าที่ผ่าน ๆ มา มีการออกใบอนุญาตกันไปเรื่อยเปื่อย ทั้ง ที่กฎหมายห้ามไว้ ทำให้ปัจจุบันสถานบริการทั้ง 3 ประเภทแทบจะรุกเข้าไปตามหมู่บ้านที่คนอาศัยทำให้เกิดปัญหาสังคมขึ้น”

(NetCafe, 2552) กรม.อนุมัติร่างกฎกระทรวงจัดระเบียบร้านเกมส์-คาราโอเกะ นายแพทย์ภูมินทร์ ลีธีระประเสริฐ รองโฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เปิดเผยว่า ที่ประชุมคณะรัฐมนตรี(กรม.)วันนี้เห็นชอบร่างกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ โดยอาศัยอำนาจตามความใน ม.6 ม. 53 วรรค 3 ม. 56 และ ม.59 แห่ง พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ปี 51 ซึ่งมีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่ง ม.29 ประกอบ ม.33 ม.41 ม.43 และ ม.45 ของรัฐธรรมนูญบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมาย

สาระสำคัญของร่างกฎกระทรวงดังกล่าวเกี่ยวกับการประกอบกิจการร้านวิดีโอ กำหนดให้ผู้ให้บริการเกมการเล่น ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข กำหนดอายุ และวันเวลาของการให้บริการ โดย เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ให้ใช้บริการได้ตั้งแต่เวลา 14.00-20.00 น. ในวันจันทร์-ศุกร์ และ ตั้งแต่เวลา 10.00-20.00 น.ในวันหยุดราชการหรือระหว่างปิดภาคเรียน

เด็กอายุตั้งแต่ 15 ปี ไม่เกิน 18 ปี ใช้บริการได้ตั้งแต่เวลา 14.00-22.00 น.ในวันจันทร์-ศุกร์ และตั้งแต่เวลา 10.00-22.00 น.ในวันหยุดราชการ หรือระหว่างปิดภาคเรียน

ส่วนผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดีโอที่ให้บริการคาราโอเกะ ต้องมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้กับเครื่องมือสำหรับฉายวิดีโอที่เหมาะสม มีวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนไม่เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามกฎหมาย ดูแลไม่ให้มีการจำหน่ายสารเสพติด หรือสูบบุหรี่ หรือเสพสารเสพติดภายในร้าน ห้ามไม่ให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้าภายในร้าน รวมถึงห้ามมีสื่อลามกอนาจารภายในร้าน

(ชาคริต คงทอง, 2546) ได้ทำการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมในกิจกรรมมั่นคงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินพบว่า ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างพบมากที่สุดคือปัญหาการลักทรัพย์ และส่วนใหญ่บุคคลในครอบครัวมักตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในด้านการลักทรัพย์มากที่สุด รวมทั้งยังมีปัญหาอื่นๆที่ยังตามมาอีกเช่น ปัญหายาเสพติด การพนัน เป็นต้น

(รุ่งรัตน์ หัตถกรรม และคณะ, 2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องการจัดการด้านความปลอดภัยของอีสานใต้พบว่า ปัญหาที่ผู้วิจัยพบว่าเกิดขึ้นบ่อยได้แก่ปัญหาที่เกิดขึ้นในที่พัก เนื่องจากไม่มีผู้ดูแลอย่างเพียงพอ ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง ซึ่งแนวทางแก้ไขได้แก่ 1.ต้องมีการกำหนดนโยบายอย่างชัดเจน 2.จัดหน่วยงานด้านความปลอดภัยด้านความปลอดภัยทั้งภาครัฐและเอกชน 3.มีการจัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์ 4.มีมาตรการเกี่ยวกับการใช้จุดหมายที่ชัดเจน 5.ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

(ประสิทธิ์ รัตนพันธ์, 2550) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมของผู้บริโภคในการใช้บริการสถานบันเทิงประเภทผับพบว่า ผู้บริโภคผู้รักสถานบันเทิงจากคำแนะนำของเพื่อน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจมากที่สุด ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่ใช้บริการในวันศุกร์-เสาร์ ในช่วงเวลา 22.00-24.00 ใช้เวลาในแต่ละครั้ง 3-4 ชั่วโมง เฉลี่ยเดือนละครั้ง การไปแต่ละครั้งจะไปกับเพื่อนจำนวน 3-4 คน โดยนิยมสั่งอาหารประเภทของขบเคี้ยวหรือทานเล่นและเหล้ามากที่สุด ค่าใช้จ่ายแต่ละครั้งประมาณ 300 บาท โดยเฉลี่ยกันจ่าย ชอบนั่งบริเวณที่มีบรรยากาศดีที่สุด

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายจัดระเบียบสังคม

(พระราชบัญญัติสถานบริการ, 2509, หน้า 83) โดยสรุป สาระสำคัญ ๆ ดังนี้

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานบริการ” หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้าดังต่อไปนี้

1. สถานเต็นรำ รำวง หรือ ร่องเง็ง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์บริการ
2. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย และบริการโดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือ โดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือบริการนวดให้แก่ลูกค้า
3. สถานอาบน้ำ นวด หรือ อบตัว ซึ่งมีหญิงบริการให้แก่ลูกค้า
4. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง (พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่2) พ.ศ.2525 มาตรา 3)

“พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความว่าถึง ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายความว่าถึง ผู้ว่าราชการจังหวัด (พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่2) พ.ศ.2521 มาตรา 3)

มาตรา 4 ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) (3) เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

การขออนุญาต เงื่อนไขการอนุญาตและการขอต่อใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง และการแจ้งตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามกำหนดในกฎกระทรวง (พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525 มาตรา 4)

มาตรา 6 ผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
2. ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม
3. ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
4. ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคมโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือโรคยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง

5. ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง ตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก หรือตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา 7 อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 4 ต้อง

1. ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว
2. ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
3. มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก

มาตรา 8 ถ้าอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 เป็นของผู้อื่น ในชั้นขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ขออนุญาตต้องมีหนังสือแสดงว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของอาคารหรือสถานที่นั้น

มาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ

1. รับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ
2. ยอมให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
3. ยอมให้หญิงซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มีชายมาด้วย
4. ยอมให้ผู้มีอาการเมาสุราจนประพฤติก่อวุ่นวาย หรือครองสติไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
5. จำหน่ายสุราให้แก่ลูกค้าซึ่งมีอาการเมาสุราจนประพฤติก่อวุ่นวายหรือครองสติไม่ได้
6. ยอมให้บุคคลดงระบุไว้ในมาตรา 3 หรือบุคคลที่มาร่วมแสดงดนตรีหรือแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง พักอาศัยหลับนอนในสถานบริการ

มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเรียบร้อยเรียบร้อย เพื่อความสะดวกหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของ

เจ้าหน้าที่ การใช้คอมพิวเตอร์ หรือการให้พนักงานติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 7)

มาตรา 19 ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม

วิธีดำเนินงานวิจัย

ปัจจุบันภาครัฐได้กำหนดนโยบายการจัดระเบียบระเบียบที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการ หาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของสถานประกอบการ และมีส่วนร่วมในการจัดระเบียบสังคมและแก้ไขปัญหาเสพติด ของผู้ประกอบการยามค้าคีน โดยได้ กำกับ ดูแล ควบคุมและกวดขันสถานบริการต่างๆ ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายโดยเคร่งครัด เพื่อแก้ไขปัญหา การป้องกันปัญหาเสพติด และการค้าประเวณีทุกประเภท เพื่อร่วมป้องกันปัญหาอาชญากรรมและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ ใช้รูปแบบในการรวบรวมข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 แบบคือ

1. ศึกษาค้นคว้าจากการรวบรวมข้อมูลจากหนังสือและเอกสารต่างๆ (Literature Review) โดยทีมผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจาก เอกสารทางวิชาการต่าง ๆ เช่น วิทยานิพนธ์ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และตำราต่างๆ บทความต่าง ๆ ในหนังสือ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ เอกสารทางราชการ และเว็บไซต์ ต่างๆ ระเบียบวิธีปฏิบัติ กฎ ข้อมูลต่างๆ และรวมถึงกฎหมาย พระราชบัญญัติเกี่ยวกับสถานประกอบการ

2. การศึกษาภาคสนามที่ทีมผู้วิจัยได้เลือกใช้ในการสัมภาษณ์ และ รวมทั้งแจกแบบสอบถาม เพื่อเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร คือ ผู้ที่มาใช้บริการสถานบันเทิงยามค้าคีนรวมถึงผู้ประกอบการและพนักงานของร้านฯ

พื้นที่ศึกษาข้อมูล

เพื่ออธิบายเกี่ยวกับผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงยามค้าคีนจากนโยบายภาครัฐ ในเขตลาดพร้าว รัชดา ถนนเกษตร-นวมินทร์ ซึ่งเป็นแหล่งรวมสถานบันเทิงชื่อดังและยังเป็นศูนย์รวมสำหรับนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ในปัจจุบันมีสถานบันเทิงเกิดขึ้นเป็นเป็นจำนวนมาก มีให้ผู้มาใช้บริการสถานบันเทิงเลือกตามความสนใจ ฐานะ และความต้องการ ของผู้มาใช้บริการ และในแต่ละคืนก็มีนักท่องเที่ยวมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก

ในการทำวิจัยครั้งนี้กลุ่มผู้วิจัยได้แบ่งวิธีดำเนินการออกเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มคนที่เกี่ยวข้องกับ”ผลกระทบต่อการจัดระเบียบสังคมของผู้มาใช้บริการสถานบันเทิงยามค่ำคืน” ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. นักท่องเที่ยวสถานบันเทิงยามค่ำคืนในเขตลาดพร้าว รัชดา ถนนเกษตร-นวมินทร์ เป็นประชากรที่มีจำนวนไม่จำกัด (Infinite population) นั่นคือ ไม่สามารถแจงจำนวนนับได้ เนื่องจากไม่เคยมีการเก็บข้อมูลมาก่อนจึงไม่มีตัวเลขที่ชัดเจนจึงใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling technique) ควบคู่กับการ สุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental - sampling technique) เลือกทำกรณีศึกษาจำนวน 300 คน โดยแบ่งตามสถานประกอบการดังนี้

- 1.1 ร้าน Jungle ถนนเกษตร-นวมินทร์ จำนวน 100 คน
- 1.2 ร้าน Snop ถนนรัชดา ซอย 4 จำนวน 100 คน
- 1.3 ร้าน มะลิลา ถนนลาดพร้าว ซอย 2 จำนวน 100 คน

2. ผู้ประกอบการ คือ ผู้ประกอบการสถานบันเทิงต่างๆในเขตสุทธิสาร รัชดา ได้แก่

	ผู้ประกอบการ	พนักงาน
2.1 ร้าน Jungle ถนนเกษตร-นวมินทร์	1	3
2.2 ร้าน Snop ถนนรัชดา ซอย 4	1	3
2.3 ร้าน มะลิลา ถนนลาดพร้าว ซอย 2	1	3
	รวม	3
		9

โดยจะทำการเลือก ผู้ประกอบการหรือผู้จัดการจัดการร้าน 1 คน และพนักงานของสถานบริการ 3 คน รวมทั้งหมด 12 คน จากทั้งหมด 3 แห่ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นเองจากการรวบรวมข้อมูลจากทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาประยุกต์ โดยมีการตรวจสอบความถูกต้องและการให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

แบบสังเกตการณ์

แบบสอบถาม

แบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวตามค่าคืน

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐ

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวตามค่าคืนจากนโยบายภาครัฐ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง(Validity) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ว่าตรงตามจุดประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้หรือไม่ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง

2. การหาค่าความเชื่อมั่น นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)

แบบสัมภาษณ์

ในส่วนของผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้แบบสัมภาษณ์ ซึ่งการสัมภาษณ์เป็นวิธีอย่างหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย การสัมภาษณ์นั้นเป็นการสอบถามแบบปากเปล่า อย่างเช่น การสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์เป็นฝ่ายซักถามโดยการพูด ผู้ตอบก็ตอบ โดยการพูดแล้วผู้สัมภาษณ์ก็เป็นฝ่ายเก็บรวบรวมบันทึกคำตอบ

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง คือเป็นการสัมภาษณ์ที่มีคำถามเตรียมไว้ล่วงหน้า ในการสัมภาษณ์ผู้ตอบจะต้องได้รับคำถามเดียวกันและลำดับขั้นตอนเดียวกันอีกด้วย และในการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่ผู้วิจัยได้ทำ การสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล การสัมภาษณ์โดนวิธีนี้เป็นวิธีการสัมภาษณ์แบบทางตรงซึ่งเป็นวิธีทำนียมกันค่อนข้างมาก ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างโดยมีข้อมูลดังต่อไปนี้

- ความเข้าใจในนโยบายภาครัฐ
- รายได้ของสถานบริการ
- ทัศนคติของของเจ้าของสถานบริการต่อนโยบายของภาครัฐ

- ข้อเสนอแนะที่สามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาการมั่วสุม คำประเวณี การกระทำอนาจาร และยาเสพติด
- ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐ
- ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจท่องเที่ยวยามค่ำคืน

แบบสังเกตการ

เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีการดู การฟัง ร่วมกับการใช้ประสาทสัมผัสอื่น ๆ เช่น การสัมผัส, การดมกลิ่น, การลิ้มรส โดยมากใช้ในการสังเกต บุคลิกภาพของบุคคล สังเกตสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น สังเกตภาษาท่าทาง กิจกรรม ทักษะความสามารถ และสภาพแวดล้อม การสังเกต มี 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การสังเกตแบบการเข้าร่วม แบ่งเป็น การสังเกตแบบมีส่วนร่วม ซึ่งการสังเกตแบบนี้ผู้สังเกตจะเข้าไปอยู่ในหมู่ของผู้ถูกสังเกต และการสังเกตแบบไม่เข้าไปร่วม การสังเกตแบบนี้ผู้สังเกตจะอยู่นอกไม่เข้าไปร่วมในกิจกรรมของกลุ่ม การสังเกตทำได้ทั้งให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว
2. การสังเกตแบบมีโครงสร้างล่วงหน้า และไม่มีโครงสร้างล่วงหน้า กรณีมีโครงสร้างล่วงหน้า เป็นการกำหนดเรื่องและขอบเขตเนื้อหาในการสังเกตที่แน่นอน ใช้แบบหลักว่าจะสังเกตอะไรบ้าง มีเครื่องมือช่วยสังเกตหรือแบบบันทึก จะเห็นได้ว่าการสังเกตมีหลักการแน่นอน การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้างล่วงหน้า เป็นการสังเกตอิสระในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ซึ่งกำหนดไว้กว้าง ๆ ไม่ระบุรายละเอียดว่าจะสังเกตอะไรบ้าง ผู้สังเกตจะสังเกตพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด เครื่องมือมีเพียงกระดาษเปล่า อุปกรณ์อื่นที่จะใช้ช่วยให้ได้ข้อมูลมากขึ้น เช่น กล้องถ่ายรูป เครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลจะใช้การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถาม ในระหว่างเดือนมกราคม – กุมภาพันธ์ พ.ศ.2553 ซึ่งวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามออกไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 ชุด โดยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการสถานบันเทิงยามค่ำคืนโดยผู้วิจัยรับแบบสอบถามกลับคืนทันที ในกรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจในคำถาม ผู้วิจัยจะให้คำชี้แจงแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำตอบในแบบสอบถาม

3. จัดหมวดหมู่ของข้อมูลในแบบสอบถามเพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษารวบรวมข้อมูลที่ได้ จากการใช้แบบสอบถามมาตรวจสอบข้อมูลลงรหัสและประมวลผล โดยใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอข้อมูลในรูปแบบบรรยาย และตารางความสัมพันธ์ต่างๆ ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และสมมุติฐานการวิจัย และใช้วิธีทางสถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลและปัจจัยการเดินทางท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ โดยหา ค ร อยละ (Percentage)

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การสัมภาษณ์ เมื่อได้รับข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้ว ทีมผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content analysis) ถอดรหัสข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยถอดคำต่อคำ ทีมผู้วิจัยเปิดเทปที่บันทึกไว้หลังจากทำการสัมภาษณ์แล้วตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลต่างๆอีกครั้ง โดยมีการเปรียบเทียบจากการฟังเสียงบันทึกเทปซ้ำ แล้วนำข้อมูลที่ได้มารวบรวมจัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาสรุปหาใจความสำคัญ โดยตีความหมายและแยกแยะข้อมูลที่มีความเดียวกัน อยู่ในแนวทางเดียวกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษารวบรวมข้อมูลที่ได้ จากการใช้แบบสอบถามมาตรวจสอบข้อมูลลงรหัสและประมวลผล โดยใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอข้อมูลในรูปแบบบรรยาย และตารางความสัมพันธ์ต่างๆ ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และสมมุติฐานการวิจัย และใช้วิธีทางสถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลและปัจจัยการเดินทางท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ โดยหา ค ร อยละ (Percentage)
2. เเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวยามค่ำคืนผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ โดยหา ค ร อยละ (Percentage)
3. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับด้านความคิดเห็นต่อนโยบายของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการวิเคราะห์ โดยหา ค ร อยละ (Percentage)
4. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ โดยหา ค ร อยละ (Percentage)

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การสัมภาษณ์ เมื่อได้รับข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้ว ทีมผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content analysis) ถอดรหัสข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยถอดคำต่อคำ ทีมผู้วิจัยเปิดเทปที่บันทึกไว้หลังจากทำการสัมภาษณ์แล้วตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลต่างๆอีกครั้ง โดยมีการเปรียบเทียบจากการฟังเสียงบันทึกเทปซ้ำ แล้วนำข้อมูลที่ได้มารวบรวมจัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาสรุปหาใจความสำคัญ โดยตีความหมายและแยกแยะข้อมูลที่มีความเดียวกัน อยู่ในแนวทางเดียวกัน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการศึกษา เรื่อง ผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐกรณีศึกษา ร้านคาราโอเกะในเขตลาดพร้าว รัชดา และ สุทธิสาร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางท่องเที่ยวและรูปแบบการบริการของสถานบันเทิงยามค่ำคืน เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบสังคม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง

รูปแบบวิธีการวิจัยเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ คุณภาพ โดยจะใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-ended Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้สำหรับศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา โดยผลการวิเคราะห์จะนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย แบ่งเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

ตาราง 1 แสดงลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	171	57.00
หญิง	129	43.00
รวม	300	100.00
อายุ		
20-30 ปี	157	52.33
31-40 ปี	106	35.33
41-50 ปี	32	10.67
51 ปีขึ้นไป	5	1.67
รวม	300	100.00

ตาราง 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพการสมรส		
ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
โสด	199	66.33
สมรส	87	29.00
หย่าร้าง, แยกกันอยู่	13	4.33
หม้าย	1	0.33
รวม	300	100.00
ระดับการศึกษาสูงสุด		
อนุปริญญา	33	11.00
ปริญญาตรี	191	63.67
สูงกว่าปริญญาตรี	76	25.33
รวม	300	100.00
รายได้รวมของท่านต่อเดือน		
10,001 - 20,000 บาท	93	31.00
20,001 - 30,000 บาท	102	34.00
30,001 - 40,000 บาท	68	22.67
40,001 - 50,000 บาท	28	9.33
สูงกว่า 50,000 บาท	9	3.00
รวม	300	100.00
ลักษณะอาชีพ		
นักเรียน / นักศึกษา	49	16.33
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	36	12.00
พนักงานบริษัท	135	45.00
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	80	26.67
รวม	300	100.00

จากตาราง 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ เป็นชาย คิดเป็นร้อยละ 57.00 จำนวน 171 คน หญิง คิดเป็นร้อยละ 43.00 จำนวน 129 คน มีอายุ 20-30 คิดเป็นร้อยละ 52.33 จำนวน 157 คน ปี 31-40 คิดเป็นร้อยละ 35.33 จำนวน 106 คน ปี 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.67 จำนวน 32 คน และ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 1.67 จำนวน 5 คน มี สถานภาพการสมรส โสด คิดเป็นร้อยละ 66.33 จำนวน 199 คน สมรส คิดเป็นร้อยละ 29.00 จำนวน 87 คน หย่าร้าง, แยกกัน อยู่ คิดเป็นร้อยละ 4.33 จำนวน 13 คน หม้าย คิดเป็นร้อยละ 0.33 จำนวน 1 คน มีระดับการศึกษา สูงสุด อนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 11.00 จำนวน 33 คน ปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 63.67 จำนวน 191 คน และ สูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 25.33 จำนวน 76 คน มีรายได้รวมต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.00 จำนวน 93 คน 20,001 - 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.00 จำนวน 102 คน 30,001 - 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.67 จำนวน 68 คน 40,001 - 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.33 จำนวน 28 คน และสูงกว่า 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 3.00 จำนวน 9 คน มีลักษณะอาชีพ นักเรียน / นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 16.33 จำนวน 49 คน ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 12.00 จำนวน 36 คน พนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 45.00 จำนวน 135 คน ประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 26.67 จำนวน 80 คน

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวยามค่ำคืน

ตาราง 2 แสดงพฤติกรรมการท่องเที่ยวยามค่ำคืน

พฤติกรรมการท่องเที่ยวยามค่ำคืน	จำนวน	ร้อยละ
ปัจจุบันชื่นชอบท่องเที่ยวยามค่ำคืนหรือไม่		
ใช่	94	31.33
ไม่ใช่	206	68.67
รวม	300	100.00
ชื่นชอบการท่องเที่ยวกลางคืนแบบใด		
ร้านอาหาร	110	36.67
ผับ , เทรค , บาร์	112	37.33
ร้านคาราโอเกะ	78	26.00
รวม	300	100.0
ความถี่ในการท่องเที่ยวกลางคืนในแต่ละเดือน		
1 ครั้ง / เดือน	54	18.00
2 – 4 ครั้ง / เดือน	218	72.67

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวมาค้าคืน	จำนวน	ร้อยละ
5 – 6 ครั้ง / เดือน	15	5.00
มากกว่า 6 ครั้ง / เดือน	13	4.33
รวม	300	100.00
สาเหตุในการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง		
เพื่อผ่อนคลาย	71	23.67
เลี้ยงฉลองกับเพื่อนร่วมงาน	125	41.67
เลี้ยงฉลองตามวาระโอกาสต่าง ๆ	45	15.00
ชื่นชอบในการบริการของร้าน	59	19.67
รวม	300	100.00
ผู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการเที่ยวแต่ละครั้ง		
ตัวท่านเอง	215	71.67
เพื่อนที่ทำงาน	56	18.67
เพื่อนสมัยเรียน	29	9.67
รวม	300	100.00
ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการเที่ยวกลางคืนแต่ละครั้ง		
ต่ำกว่า 1,000 บาท	255	85.00
1,001 – 5,000 บาท	45	15.00
รวม	300	100.00

จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ มีความชื่นชอบด้านการท่องเที่ยวมาค้าคืน คิดเป็นร้อยละ 31.33 จำนวน 94 คน ไม่ชื่นชอบ คิดเป็นร้อยละ 68.67 จำนวน 206 คนรูปแบบที่ชื่นชอบในการเที่ยวกลางคืน ร้านอาหาร คิดเป็นร้อยละ 36.67 จำนวน 110 คน ผับ , เทรค , บาร์ คิดเป็นร้อยละ 37.33 จำนวน 112 คน ร้านคาราโอเกะ คิดเป็นร้อยละ 26.00 จำนวน 78 คน ความถี่ในการเที่ยวกลางคืนในแต่ละเดือน 1 ครั้ง / เดือน คิดเป็นร้อยละ 18.00 จำนวน 54 คน 2 – 4 ครั้ง / เดือน คิดเป็นร้อยละ 72.67 จำนวน 218 คน 5 – 6 ครั้ง / เดือน คิดเป็นร้อยละ 5.00 จำนวน 13 คน และมากกว่า 6 ครั้ง / เดือน คิดเป็นร้อยละ 4.33 จำนวน 13 คน สาเหตุในการท่องเที่ยวแต่ละครั้งเพื่อผ่อนคลาย คิดเป็นร้อยละ 23.67 จำนวน 71 คน เลี้ยงฉลองกับเพื่อนร่วมงาน คิดเป็นร้อยละ 41.67 จำนวน 125 คน เลี้ยงฉลองตามวาระโอกาสต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 15.00 จำนวน 45 คน ชื่นชอบในการบริการของร้าน คิดเป็นร้อยละ 19.67 จำนวน 59 คน ผู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการมาเที่ยวแต่ละครั้ง ตัวท่านเอง คิดเป็นร้อยละ 71.67 จำนวน 215 คน เพื่อนที่ทำงานคิดเป็นร้อยละ 18.67 จำนวน 56 คน เพื่อนสมัยเรียนคิดเป็นร้อยละ 9.67 จำนวน

29 คน ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการเที่ยวกลางคืนแต่ละครั้ง ต่ำกว่า 1,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 85.00 จำนวน 255 คน 1,001 – 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 15.00 จำนวน 45 คน

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐ

ตาราง 3 แสดงข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐ

ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐ	จำนวน	ร้อยละ
ทราบหรือไม่ที่ภาครัฐออกนโยบายมาควบคุมร้านสถานบันเทิง		
ทราบ	285	95.00
ไม่ทราบ	15	5.00
รวม	300	100.00
ความเห็นเกี่ยวกับการออกนโยบายของภาครัฐในการควบคุมสถานบันเทิง		
เห็นด้วย	181	60.33
ไม่เห็นด้วย	119	39.67
รวม	300	100.00

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ มีความชื่นชอบด้านการท่องเที่ยวยามค่ำคืนทราบหรือไม่ที่ภาครัฐออกนโยบายมาควบคุมร้านคาราโอเกะ ทราบ คิดเป็นร้อยละ 95.00 จำนวน 285 คน ไม่ทราบคิดเป็นร้อยละ 5.00 จำนวน 15 คน ความเห็นเกี่ยวกับการออกนโยบายของภาครัฐในการควบคุมร้านคาราโอเกะ เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 60.33 จำนวน 181 คน และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 39.67 จำนวน 119 คน

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวข้ามค้ำคืนจากนโยบายภาครัฐ

ตาราง 4 แสดงลักษณะผลกระทบต่อการท่องเที่ยวข้ามค้ำคืนจากนโยบายภาครัฐ

ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวข้ามค้ำคืนจาก นโยบายภาครัฐ	จำนวน	ร้อยละ
จากนโยบายภาครัฐออกมาควบคุมในการท่องเที่ยวข้ามค้ำคืนส่งผลให้มีพฤติกรรม ท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงหรือไม่		
ใช่	7	2.33
ไม่ใช่	293	97.67
รวม	300	100.00
จากนโยบายภาครัฐที่ออกมาควบคุมทำให้การเลือกที่ท่องเที่ยวในสถานบริการอย่างอื่น ที่ไม่ใช่คาราโอเกะและการเลือกที่จะท่องเที่ยวสถานที่แห่งใดเป็นการทดแทน		
ผับ , เคค , บาร์	228	76.00
ร้านอาหารสไตล์ผับ	56	18.67
ร้านอาหารธรรมดา	16	5.33
รวม	300	100.00
จากนโยบายของภาครัฐที่ออกมาควบคุมทำให้มีความรู้สึกต่อการไปท่องเที่ยวอย่างไร		
ไปเที่ยวตามปกติ	258	86.00
ไป แต่ไปน้อยกว่าเดิม	42	14.00
รวม	300	100.00
นโยบายของภาครัฐส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลงหรือไม่		
ส่งผลให้ลดลง	13	4.33
ไม่ส่งผลให้ลดลง	265	88.33
นักท่องเที่ยวเท่าเดิม	22	7.33
รวม	300	100.00

จากตาราง 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ จากนโยบายภาครัฐออกมาควบคุมในการท่องเที่ยวข้ามค้ำคืนส่งผลให้มีพฤติกรรมท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 2.33 จำนวน 7 คน ไม่ใช่ คิดเป็นร้อยละ 97.67 จำนวน 293 คน จากนโยบายภาครัฐที่ออกมา

ควบคุมทำให้การเลือกที่ท่องเที่ยวในสถานบริการอย่างอื่นที่ไม่ใช่คาราโอเกะและการเลือกที่จะท่องเที่ยวสถานบันเทิงใดเป็นการทดแทน เลือก ผับ , เคา , บาร์คิดเป็นร้อยละ 76.00 จำนวน 228 คน ร้านอาหารสไตล์กึ่งผับคิดเป็นร้อยละ 18.67 จำนวน 56 คน และร้านอาหารธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 5.33 จำนวน 16 คน จากนโยบายของภาครัฐที่ออกมาควบคุมมีความรู้สึกต่อการไปท่องเที่ยวอย่างไร ไปเที่ยวตามปกติคิดเป็นร้อยละ 86.00 จำนวน 258 คน ไป แต่ไปน้อยกว่าเดิม คิดเป็นร้อยละ 14.00 จำนวน 42 คน นโยบายของภาครัฐส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลงหรือไม่ ส่งผลให้ลดลง คิดเป็นร้อยละ 4.33 จำนวน 13 คน ไม่ส่งผลให้ลดลง คิดเป็นร้อยละ 88.33 จำนวน 265 คน นักท่องเที่ยวเท่าเดิม คิดเป็นร้อยละ 7.33 จำนวน 22 คน

ตอนที่ 5 ความเห็นของผู้ประกอบการสถานบันเทิง โดยสามารถสรุปจำแนกเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. ความเข้าใจในนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐว่าเป็นนโยบายที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ของสังคมในการแก้ปัญหา การค้าประเวณี สิ่งเสพติด ตลอดจนสื่อลามกอนาจาร ที่มีในสถานบันเทิง

ผู้ประกอบการสถานบันเทิงส่วนใหญ่มีความเห็นในนโยบายการจัดระเบียบสังคมมีรูปแบบสอดคล้องกับสถานการณ์ของสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยมีความเป็นอิสระเสรีมากขึ้น มีกิจกรรมในการผ่อนคลายหลากหลาย สถานบันเทิงเป็นสถานที่ที่มีคนนิยมใช้บริการเพิ่มขึ้น ซึ่งเห็นได้จากจำนวนสถานประกอบการธุรกิจนี้มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง สถานบันเทิงดังกล่าวมีการให้บริการในเวลากลางคืนและมีการจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ดังนั้นการจัดระเบียบย่อมเป็นเรื่องที่สำคัญในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด หรือแม้กระทั่งการค้าประเวณีได้บ้าง

2. หลังจากที่มีการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐจำนวนผู้ใช้บริการ รวมถึงรายได้ของสถานบริการ มีความเปลี่ยนแปลงอย่างไร

หลังจากผู้ประกอบการสถานบันเทิงส่วนใหญ่มีการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐทำให้ผู้ใช้บริการ และรายได้ลดลงบ้างแต่ไม่ได้มีนัยสำคัญมากนัก เนื่องจากกลุ่มผู้ใช้บริการรู้ว่าสถานบริการต้องเปิดและปิดเวลาใด ทั้งความต้องการใช้บริการมีมากจึงมีการปฏิบัติตามระเบียบได้ สิ่งที่มีผลกระทบต่อรายได้ และจำนวนผู้ใช้บริการที่เป็นเรื่องที่สำคัญนั้นเป็นเรื่องภาวะเศรษฐกิจ ที่จะสะท้อนออกมาได้เร็วมาก

3. หากเจ้าของสถานบริการใดปฏิบัติขัดต่อนโยบายของภาครัฐ ควรมีบทลงโทษแบบใด

ผู้ประกอบการสถานบันเทิงส่วนใหญ่เห็นว่าการที่มีสถานประกอบการใดได้มีการปฏิบัติผิดกฎระเบียบนโยบายของภาครัฐ เช่นการเปิดเกินเวลา หรือการอนุญาตให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 เข้าใช้บริการนั้น ควรมีการจัดการขั้นเด็ดขาด เช่นมีการปรับ หรือต้องปิดกิจการไป ดังนั้นการที่จะมีการจัดการเด็ดขาดได้ ต้องมีการประกาศอย่างเป็นทางการ ชัดเจน อธิบายให้ละเอียด และที่สำคัญผู้ที่ทำหน้าที่ตรวจจะต้องมีจรรยาบรรณ

4. ข้อเสนอแนะใดที่จะสามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาการมั่วสุม คำประเวณี การกระทำอนาจาร และยาเสพติดในสถานบันเทิงยามค่ำคืน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ควรมีการจัดการด้านนโยบายที่ชัดเจน แจงบทลงโทษเมื่อมีการกระทำที่ผิดต่อกฎระเบียบให้ครบถ้วน และมีเจ้าหน้าที่ออกตรวจตราตามพื้นที่ต่างๆ อย่างรัดกุม และอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีจรรยาบรรณในการทำงานโดยยึดหลักว่าการทำงานนี้เพื่อให้สังคมมีความสุข และตัวเจ้าหน้าที่เองก็มีความสุขตามมา

5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐ เพราะเห็นว่าสามารถลดปัญหาของสังคมได้ แต่ควรจัดการให้รัดกุมและผู้ที่คุมกฎระเบียบควรปฏิบัติงานอย่างจริงจัง เพียงตรง

6. นโยบายภาครัฐส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจท่องเที่ยวยามค่ำคืนหรือไม่

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่านโยบายภาครัฐมิได้ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจการท่องเที่ยวยามค่ำคืนมากนัก เพราะคนเที่ยวก็มีความต้องการในการใช้บริการอยู่ตามปกติ เพียงมีข้อจำกัดด้านเวลาเกิดขึ้นเท่านั้น ซึ่งเมื่อเทียบกับปัญหาที่จะตามมาย่อมมีความคุ้มค้ำมากกว่า

การสรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่อง ผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบ้านเที่ยมค้าคีนจากนโยบายภาครัฐ กรณีศึกษา ร้านคาราโอเกะในเขตลาดพร้าว รัชดา และ สุทธิสาร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา พฤติกรรมการท่องเที่ยวและรูปแบบการบริการของสถานบ้านเที่ยมค้าคีน เพื่อศึกษาความคิดเห็น ที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบสังคม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อนโยบายพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้คือ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการ สถานบ้านเที่ยมค้าคีนซึ่งได้แก่

1. ร้านJungle ถนนเกษตรนวมินทร์
2. ร้าน Shop ถนนรัชดา ซอย 4
3. ร้านมะลิลา ถนนลาดพร้าว ซอย 2

การสุ่มตัวอย่างจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ และเป็นนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวตามสถานบ้านเที่ยมร้านคาราโอเกะ และผู้ที่เคยไปท่องเที่ยวยังสถานบ้านเที่ยมร้านคาราโอเกะ กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างร้อยละ.5หรือ.05 (พิชิต, 2547, หน้า 117) โดยเก็บข้อมูลจาก ผู้มาใช้บริการ ได้แก่ ลูกค้าที่มาใช้สถานบ้านเที่ยมในเขตลาดพร้าว รัชดา และ ถนนเกษตร-นวมินทร์ ที่มีอายุมากกว่า20 ปีขึ้นไปตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ประกอบการ ซึ่งได้แก่ เจ้าของสถานประกอบการหรือ ผู้จัดการร้านในเขตลาดพร้าว รัชดา และถนนเกษตร-นวมินทร์ พนักงานในร้าน ได้แก่ เด็กเสิร์ฟ พนักงานรักษาความปลอดภัย ของสถานบ้านเที่ยม ช่วงเวลาเก็บข้อมูล คือ มกราคม – กุมภาพันธ์ พ.ศ.2553

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นเองจากการรวบรวมข้อมูลจากทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาประยุกต์ โดยมีการตรวจสอบความถูกต้องและการให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้ แบบสังเกตการณ์ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวคีน
- ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐ

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวยามคำคืนจากนโยบายภาครัฐ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษารวบรวมข้อมูลที่ได้ จากการใช้แบบสอบถามมาตรวจสอบข้อมูลตรงรหัสและประมวลผล โดยใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอข้อมูลในรูปแบบบรรยาย และตารางความสัมพันธ์ต่างๆ ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และสมมุติฐานการวิจัย และใช้วิธีทางสถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลและปัจจัยการเดินทางท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ □ โดยหา ค □ าร □ อยละ (Percentage)

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การสัมภาษณ์ เมื่อได้รับข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้ว ทีมผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content analysis) ถอดรหัสข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยถอดคำต่อคำ ทีมผู้วิจัยเปิดเทปที่บันทึกไว้หลังจากทำการสัมภาษณ์แล้วตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลต่างๆอีกครั้ง โดยมีการเปรียบเทียบจากการฟังเสียงบันทึกเทปซ้ำ แล้วนำข้อมูลที่ได้มารวบรวมจัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาสรุปหาใจความสำคัญ โดยตีความหมายและแยกแยะข้อมูลที่มีความเดียวกัน อยู่ในแนวทางเดียวกัน

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ เป็นชาย คิดเป็นร้อยละ 57.00 หญิง คิดเป็นร้อยละ 43.00 อายุ 20-30 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.33 รองลงมาอายุ 31-40 คิดเป็นร้อยละ 35.33 ปี 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.67 และ 51 ปีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 1.67 ตามลำดับ สถานภาพ โสดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 66.33 รองลงมาคือสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 29.00 หย่าร้าง, แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 4.33 หม้าย คิดเป็นร้อยละ 0.33 ตามลำดับ มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.67 รองลงมา มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 25.33 และอนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 11.00 ตามลำดับ มีรายได้รวมต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.00 รองลงมา มีรายได้รวมต่อเดือนที่ 10,001 - 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.00 30,001 - 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.67 40,001 - 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.33 และสูงกว่า 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 3.00 ตามลำดับ มีอาชีพพนักงานบริษัทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.00 รองลงมา มีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 26.67

นักเรียน / นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 16.33 และข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 12.00 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวยามค่ำคืน

พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ มีความชื่นชอบด้านการท่องเที่ยวยามค่ำคืน คิดเป็นร้อยละ 31.33 และ ไม่ชื่นชอบ คิดเป็นร้อยละ 68.67 รูปแบบที่ชื่นชอบในการท่องเที่ยวกลางคืน ร้านอาหาร มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 36.67 รองลงมาเป็น ผับ , เคา , บาร์ คิดเป็นร้อยละ 37.33 และร้านคาราโอเกะ คิดเป็นร้อยละ 26.00 ตามลำดับ มีความถี่ในการท่องเที่ยวกลางคืนในแต่ละเดือนที่ 2 – 4 ครั้ง / เดือน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.67 รองลงมาที่ 1 ครั้ง / เดือน คิดเป็นร้อยละ 18.00 5 – 6 ครั้ง / เดือน คิดเป็นร้อยละ 5.00 และมากกว่า 6 ครั้ง / เดือน คิดเป็นร้อยละ 4.33 ตามลำดับ สาเหตุในการท่องเที่ยวแต่ละครั้งเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนร่วมงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.67 รองลงมาเพื่อผ่อนคลาย คิดเป็นร้อยละ 23.67 มีชื่นชอบในการบริการของร้าน คิดเป็นร้อยละ 19.67 และเพื่อเลี้ยงฉลองตามวาระโอกาสต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 15.00 ตามลำดับ ผู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการมาเที่ยวแต่ละครั้งเป็นตัวท่านเองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.67 รองลงมาคือเพื่อนที่ทำงานคิดเป็นร้อยละ 18.67 และเพื่อนสมัยเรียนคิดเป็นร้อยละ 9.67 ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการเที่ยวกลางคืนแต่ละครั้งอยู่ต่ำกว่า 1,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 85.00 และ 1,001 – 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 15.00

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อกฎหมายภาครัฐ

พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ มีความชื่นชอบด้านการท่องเที่ยวยามค่ำคืน ทราบหรือไม่ที่ภาครัฐออกนโยบายมาควบคุมร้านคาราโอเกะ ทราบ คิดเป็นร้อยละ 95.00 จำนวน 285 คน ไม่ทราบคิดเป็นร้อยละ 5.00 จำนวน 15 คน ความเห็นเกี่ยวกับการออกนโยบายของภาครัฐในการควบคุมร้านคาราโอเกะ เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 60.33 จำนวน 181 คน และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 39.67 จำนวน 119 คน

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐ

พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการสถานบริการ จากนโยบายภาครัฐออกมาควบคุมในการท่องเที่ยวยามค่ำคืนไม่ส่งผลให้พฤติกรรมการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 97.67 และส่งผล คิดเป็นร้อยละ 2.33 จากนโยบายภาครัฐที่ออกมาควบคุมทำให้การเลือกที่ท่องเที่ยวในสถานบริการอย่างอื่นที่ไม่ใช่คาราโอเกะและการเลือกที่จะท่องเที่ยวสถานที่แห่งใดเป็นการทดแทน เลือก ผับ , เคา , บาร์ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.00 รองลงมาคือร้านอาหารสไตล์กึ่งผับคิดเป็นร้อยละ 18.67 และร้านอาหารธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 5.33 ตามลำดับ จากนโยบายของภาครัฐที่ออกมาควบคุมมี

ความรู้สึกต่อการไปท่องเที่ยวอย่างไร ไปเที่ยวตามปกติมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.00 และไป แต่ไปน้อยกว่าเดิม คิดเป็นร้อยละ 14.00 นโยบายของภาครัฐส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลงหรือไม่ ไม่ส่งผลให้ลดลงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.33 รองลงมาคือส่งผลให้ลดลง คิดเป็นร้อยละ 4.33 และนักท่องเที่ยวเท่าเดิม คิดเป็นร้อยละ 7.33 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ความเห็นของผู้ประกอบการสถานบันเทิง

1. ผู้ประกอบการสถานบันเทิงส่วนใหญ่มีความเห็นในนโยบายการจัดระเบียบสังคมมีรูปแบบสอดคล้องกับสถานการณ์ของสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยมีความเป็นอิสระเสรีมากขึ้น มีกิจกรรมในการผ่อนคลายหลากหลาย สถานบันเทิงเป็นสถานที่ที่มีคนนิยมใช้บริการเพิ่มขึ้น ซึ่งเห็นได้จากจำนวนสถานประกอบการธุรกิจนี้มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง สถานบันเทิงดังกล่าวมีการให้บริการในเวลากลางคืนและมีการจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ดังนั้นการจัดระเบียบย่อมเป็นเรื่องที่สำคัญในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด หรือแม้กระทั่งการค้าประเวณีได้บ้าง

2. หลังจากผู้ประกอบการสถานบันเทิงส่วนใหญ่มีการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐทำให้ผู้ใช้บริการ และรายได้ลดลงบ้างแต่ไม่ได้มีนัยสำคัญมากนัก เนื่องจากกลุ่มผู้ใช้บริการรู้ว่าสถานบริการต้องเปิดและปิดเวลาใด ทั้งความต้องการใช้บริการมีมากจึงมีการปฏิบัติตามระเบียบได้ สิ่งที่มีผลกระทบต่อรายได้ และจำนวนผู้ใช้บริการที่เป็นเรื่องที่สำคัญนั้นเป็นเรื่องภาวะเศรษฐกิจที่จะสะท้อนออกมาได้เร็วมาก

3. ผู้ประกอบการสถานบันเทิงส่วนใหญ่เห็นว่าการศึกษาที่มีสถานประกอบการใดได้มีการปฏิบัติผิดกฎระเบียบนโยบายของภาครัฐ เช่นการเปิดเกินเวลา หรือการอนุญาตให้ผู้ที่อายุต่ำกว่า 20 เข้าใช้บริการนั้น ควรมีการจัดการขั้นเด็ดขาด เช่นมีการปรับ หรือต้องปิดกิจการไป ดังนั้นการที่จะมีการจัดการเด็ดขาดได้ ต้องมีการประกาศอย่างเป็นทางการ ชัดเจน อธิบายให้ละเอียด และที่สำคัญผู้ที่ทำหน้าที่ตรวจจะต้องมีจรรยาบรรณ

4. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ควรมีการจัดการด้านนโยบายที่ชัดเจน แจงบทลงโทษเมื่อมีการกระทำที่ผิดต่อกฎระเบียบให้ครบถ้วน และมีเจ้าหน้าที่ออกตรวจตราตามพื้นที่ต่างๆ อย่างรัดกุม และอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีจรรยาบรรณในการทำงานโดยยึดหลักว่าการทำงานนี้เพื่อให้สังคมมีความสุข และตัวเจ้าหน้าที่เองก็มีความสุขตามมา

5. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐ เพราะเห็นว่าสามารถลดปัญหาของสังคมได้ แต่ควรจัดการให้รัดกุมและผู้ที่คุมกฎระเบียบควรปฏิบัติงานอย่างจริงจัง เพียงตรง

6. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่านโยบายภาครัฐมิได้ส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจการท่องเที่ยวมากนัก เพราะคนเที่ยวก็มีความต้องการในการใช้บริการอยู่ตามปกติ เพียงมีข้อจำกัดด้านเวลาเกิดขึ้นเท่านั้น ซึ่งเมื่อเทียบกับปัญหาที่จะตามมาย่อมมีความคุ้มค่ากว่า

อภิปรายผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการสถานบริการ ส่วนใหญ่เป็นชาย อายุ 20-30 ปี สถานภาพโสด มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีรายได้รวมต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท มีอาชีพพนักงานบริษัทซึ่งสอดคล้องกับ (ณัฐชา สุวิทย์พันธ์, 2546, หน้า 74-75) กล่าวถึงองค์ประกอบของลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว ไว้ดังนี้

องค์ประกอบด้านอายุ เป็นปัจจัยที่มีผลในการใช้วิเคราะห์ ซึ่งอายุที่มีความแตกต่างกันนั้น ก็จะส่งผลให้การตัดสินใจต่างกันด้วย

องค์ประกอบด้านเพศ คือความแตกต่างกันของนักท่องเที่ยว ก็จะมีบทบาทต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งทั้งนี้ทั้งนั้นก็ได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรม และสังคมของแต่ละบุคคลเป็นตัวกำหนดบทบาทด้วย

องค์ประกอบด้านอาชีพ เป็นตัวชี้วัดความแตกต่างด้านสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของนักท่องเที่ยว ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกันนั้นย่อมมีพฤติกรรม ค่านิยม ความคิด ความเชื่อ ทักษะคติ ในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันด้วย

องค์ประกอบด้านรายได้ เป็นเครื่องกำหนดความต้องการของนักท่องเที่ยว และเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดความแตกต่างที่เกี่ยวกับ แนวคิด พฤติกรรม รูปแบบ ความชื่นชอบในการท่องเที่ยวของแต่ละบุคคลด้วย สำหรับพฤติกรรมการใช้บริการนั้นจะได้รับสิ่งกระตุ้นประกอบกับปัจจัยส่วนบุคคลใช้ การมีรายได้ ถ้ามีมากย่อมมีจำนวนครั้งที่ถี่ขึ้น หรืออายุอยู่ในช่วงวัยหนุ่มสาว ย่อมจะมีอิสระในการเลือกทำกิจกรรมต่างๆ โดยมีได้มีภาระใด ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎี **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว**

กระบวนการในการพิจารณา และตัดสินใจที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวหรือไม่นั้น มีปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าว และเสนอแนวคิดต่างๆไว้ดังต่อไปนี้

(จิราพร กองทอง, 2540 อ้างอิงใน Robinson, 1976, pp. 29-44) กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้ นักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยว ได้แก่

1. ลักษณะภูมิประเทศ ทักษะสุขภาพ ทรัพยากรธรรมชาติ ที่เป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว

2. ลักษณะภูมิอากาศ สภาพภูมิอากาศที่ดีในแหล่งท่องเที่ยว ก็จะเป็นปัจจัยที่ทำให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการที่จะไปท่องเที่ยว

3. ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม โดยแหล่งวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงก็จะสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวทั่วโลกได้

4. ความสะดวกทางคมนาคม และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย

5. การจัดบริการ ความสะดวกของที่พักร และ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548) ได้สรุปถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจท่องเที่ยวออกเป็น 9 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ โดยผ่านสื่อต่างๆและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. ความต้องการของนักท่องเที่ยวในแต่ละคนหลังจากที่ได้รับข้อมูลข่าวสารของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ

3. สิ่งจูงใจในการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวอยากเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 2 ปัจจัยดังนี้

3.1 Push Factor เป็นปัจจัยในการผลักดันให้นักท่องเที่ยวเกิดความต้องการที่จะเดินทางไปท่องเที่ยว

3.2 Pull Factor เป็นปัจจัยที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวไปชมยังแหล่งท่องเที่ยว และเข้าร่วมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่างๆ

1. การตัดสินใจของนักท่องเที่ยว

2. การวางแผนค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว

3. การวางแผนเตรียมการท่องเที่ยว

4. การเดินทางท่องเที่ยว และการประเมินผลในระหว่างการท่องเที่ยว

5. ประสบการณ์หลังการท่องเที่ยว และการประเมินผลด้านความพึงพอใจ

6. ทักษะคิดหลังจากได้รับประสบการณ์ในการท่องเที่ยวต่างๆ

(สุกัญญา เจริญศรี, 2549, หน้า 34-36) กล่าวปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวมีสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ความเครียดจากการทำงาน นักท่องเที่ยวจึงเกิดความต้องการพักผ่อน เพื่อให้สามารถกลับมาทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต

2. รายได้ของประชากรที่ขึ้น จึงทำให้ประชากรมีศักยภาพในการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่ม

มากขึ้น เพื่อเป็นการพักผ่อน และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้กับตนเอง

3. ความสะดวกสบายทางด้านคมนาคมซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักท่องเที่ยวอยากที่จะเดินทางเข้าไปใช้บริการ

4. การมีเวลาว่าง จึงทำให้ประชาชนมีเวลาว่างที่จะสามารถเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆได้มากขึ้น

5. จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้สภาพแวดล้อมเกิดความแออัด ดังนั้นจึงส่งผลให้ประชากรมีความต้องการที่จะเดินทางไปท่องเที่ยว พักผ่อน ในสถานที่ต่างๆไม่ว่าจะเป็นจากเมืองไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางชนบท หรือจากต่างจังหวัดเข้ามาท่องเที่ยวในเมือง เป็นต้น

สำหรับเรื่องนโยบายภาครัฐทั้งจากมุมมองของผู้ใช้บริการ และผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะให้ความร่วมมือและเห็นด้วยที่ภาครัฐมีนโยบายหรือกฎระเบียบควบคุม ซึ่งมิได้มีผลกระทบต่อรายได้ อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งปัจจัยที่กระทบกับรายได้หรือการใช้บริการของนักท่องเที่ยวคือเรื่องภาวะเศรษฐกิจ ดังนั้นเมื่อทุกฝ่ายในความสัมพันธ์กับแนวนโยบายกฎหมายต่างๆ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาด้านยาเสพติด ตลอดจนความปลอดภัย โดยควรยึดหลักทฤษฎีจากการที่ประชุมคณะรัฐมนตรี(ครม.) เห็นชอบร่างกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ โดยอาศัยอำนาจตามความใน ม.6 ม. 53 วรรค 3 ม. 56 และ ม.59 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ ปี 51 ซึ่งมีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่ง ม.29 ประกอบ ม.33 ม.41 ม.43 และ ม.45 ของรัฐธรรมนูญบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมาย สาระสำคัญของร่างกฎกระทรวงดังกล่าวเกี่ยวกับการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ ในส่วนผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ที่ให้บริการคาราโอเกะ ต้องมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้กับเครื่องมือสำหรับฉายวิดิทัศน์อย่างเหมาะสม มีวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนไม่เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามกฎหมายดูแลไม่ให้เกิดการจำหน่ายสารเสพติด หรือสูบบุหรี่ หรือเสพสารเสพติดภายในร้าน ห้ามไม่ให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้าภายในร้าน รวมถึงห้ามมีสื่อลามกอนาจารภายในร้านส่วนสถานบริการที่มีผู้หญิงนั่งหน้าร้าน กระทรวงและคณะกรรมการพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์แห่งชาติ ได้ประสานสำรวจทุกพื้นที่ ขอความร่วมมือสถานบริการจัดระเบียบให้เข้าไปอยู่ภายในร้าน หรือใช้กฎหมายที่มีอยู่ดำเนินการ

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายจัดระเบียบสังคม

(พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509, 2509, หน้า 83) โดยสรุป สาระสำคัญ ๆ ดังนี้ มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานบริการ” หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้าดังต่อไปนี้

1. สถานเต้นรำ รำวง หรือ ร่องเง็ง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์บริการ
2. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย และบริการโดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือ โดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือบริการนวดให้แก่ลูกค้า
3. สถานอาบน้ำ นวด หรือ อบตัว ซึ่งมีหญิงบริการให้แก่ลูกค้า
4. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง (พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่2) พ.ศ.2525 มาตรา 3)

“พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด (พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่2) พ.ศ.2521 มาตรา 3)

มาตรา 4 ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) (3) เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

การขออนุญาต เงื่อนไขการอนุญาตและการขอต่อใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง และการแจ้งตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามกำหนดในกฎกระทรวง (พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525 มาตรา 4)

มาตรา 6 ผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
 2. ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม
 3. ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
 4. ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือโรคยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง
 5. ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง ตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก หรือตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี
- ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา 7 อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 4 ต้อง

1. ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว
2. ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
3. มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก

มาตรา 8 ถ้าอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 เป็นของผู้อื่น ในชั้นขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ขออนุญาตต้องมีหนังสือแสดงว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของอาคารหรือสถานที่นั้น

มาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ

1. รับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ
2. ยอมให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
3. ยอมให้หญิงซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มีชายมาด้วย
4. ยอมให้ผู้มีอาการเมาสุราจนประพฤตินุญวาย หรือครองสติไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
5. จำหน่ายสุราให้แก่ลูกค้าซึ่งมีอาการเมาสุราจนประพฤตินุญวายหรือครองสติไม่ได้
6. ยอมให้บุคคลตั้งระบู่ไว้ในมาตรา 3 หรือบุคคลที่มาร่วมแสดงดนตรีหรือแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง พักอาศัยหลับนอนในสถานบริการ

มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ การใช้โคมไฟ หรือการให้พนักงานติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 7)

มาตรา 19 ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการจัดการเรื่องนโยบายกฎระเบียบข้อปฏิบัติให้ครอบคลุมทุกเรื่อง โดยมีการจัดการวิจัยก่อนออกกฎระเบียบ เพื่อให้สะท้อนถึงความเป็นจริง
2. ควรมีการอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติให้มีจรรยาบรรณในการทำงาน อบรมโดยให้ความสำคัญและต้องมีการแจ้งกฎระเบียบอย่างชัดเจน และเป็นลายลักษณ์อักษร
3. ผู้ประกอบการควรมีการจัดการร้านค้าให้มีความปลอดภัย เช่น มีป้ายบอกทางหนีไฟอย่างชัดเจน ระบบอากาศควรมีการจัดการให้ดี ไม่ให้มีความแออัดมากเกินไป ตลอดจนถึงต้องมีการรักษาความสะอาด เนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีคนจำนวนมากมาอยู่ร่วมกัน อาจเป็นแหล่งกระจายเชื้อโรคได้
4. ผู้ประกอบการควรมีการจัดการตรวจอายุผู้เข้าใช้บริการอย่างเข้มงวด

ข้อเสนอแนะการวิจัยในอนาคต

1. ผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐในเขตจังหวัดท่องเที่ยว เช่นภูเก็ต เชียงใหม่ เป็นต้น
2. การศึกษาแนวทางนโยบายภาครัฐเกี่ยวกับการจัดการควบคุมธุรกิจสถานบันเทิง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การปกครอง. (2544, มีนาคม) . **การจัดระเบียบสังคม. จดหมายข่าว สป.มท.**, 15 หน้า 7
- กระทรวงมหาดไทย . (2541 , 24 สิงหาคม). คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 131/2541 . เรื่อง **แต่งตั้งคณะกรรมการรักษาความมั่นคง และความสงบเรียบร้อยส่วนภูมิภาค.**
- _____ . (2544 , 10 กันยายน) . **รายงานการประชุม เรื่อง นโยบายจัดระเบียบสังคม ครั้งที่ 9/2544**
- ถวัลย์ วรเทพพิพิงษ์. (2531). **นโยบายสาธารณะและการวางแผน : นโยบายสาธารณะ.**
กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วรเดช จันทรศร. (2541). **การนำนโยบายไปปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 4).** กรุงเทพฯ: สหાયบลิคและการพิมพ์.
- ศรีสุดา อยู่แย้มศรี และรัตนาวดี ไม้สัก. (2548). **พฤติกรรมกรเทียวกกลางคื่นของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. พณิชยการโพลล์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร . ผู้จัดการรายสัปดาห์.** 18(966) วันที่ 6 – 12 มิถุนายน 2548 : หน้า B7
- David Easton. (1953). **The Political System.** New York: Knopf.

ภาคผนวก

แบบสอบถามสำหรับผู้ประกอบการสถานบันเทิง

1. ท่านมีความเข้าใจในนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐอย่างไร และท่านคิดว่าเป็นนโยบายที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ของสังคมหรือไม่ อย่างไร ในการแก้ปัญหาการค้าประเวณี สิ่งเสพติด ตลอดจนสื่อลามกอนาจาร ที่มีในสถานบันเทิง

.....

.....

.....

2. หลังจากที่มีการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐจำนวนผู้ใช้บริการ รวมถึงรายได้ของสถานบริการ มีความเปลี่ยนแปลงมากขึ้นหรือลดน้อยลงอย่างไร

.....

.....

.....

3. ในทัศนคติของท่าน ถ้าหากเจ้าของสถานบริการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐ ควรจะมีบทลงโทษแบบใด โปรดยกตัวอย่าง

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่าข้อเสนอแนะใดที่จะสามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาการมั่วสุม ค้าประเวณี การกระทำอนาจาร และยาเสพติดในสถานบันเทิงยามค่ำคืน โปรดยกตัวอย่าง

.....

.....

.....

5. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับนโยบายการจัดระเบียบสังคมของภาครัฐ ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไร โปรดอธิบาย

.....

.....

.....

6. ท่านคิดว่านโยบายภาครัฐจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจท่องเที่ยวยามค่าคืนหรือไม่ หากมีควร
แก้ไขอย่างไร

.....

.....

.....

แบบสอบถาม

เรื่อง

ผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐ
กรณีศึกษา ร้านคาราโอเกะในเขตลาดพร้าว รัชดา และ สุทธิสาร

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและสำรวจผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐ กรณีศึกษา ร้านคาราโอเกะในเขตลาดพร้าว รัชดา และ สุทธิสารซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อมูลไปใช้วิเคราะห์เพื่อประกอบการสารนิพนธ์.....ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะ..... มหาวิทยาลัย.....

คำชี้แจง ของแบบสอบถาม แบบสอบถามนี้มี 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการท่องเที่ยวยามค่ำคืน

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐ

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวยามค่ำคืนจากนโยบายภาครัฐ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความที่เป็นจริงลงในช่องว่าง และทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างที่เห็นว่าเป็นจริงและเหมาะสมที่สุด

1. เพศ

1.() ชาย

2.() หญิง

2. อายุ

1.() 20-30 ปี

2.() 31-40 ปี

3.() 41-50 ปี

4.() 51 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพการสมรส

1.() โสด

2.() สมรส

3.() หย่าร้าง, แยกกันอยู่

4.() ม่าย

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

1.() มัธยมศึกษาตอนต้น	2.() มัธยมศึกษาตอนปลาย
3.() อนุปริญญา	4.() ปริญญาตรี
5.() สูงกว่าปริญญาตรี	

5. รายได้รวมของท่านต่อเดือน

1.() ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	2.() ระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท
3.() ระหว่าง 20,001 - 30,000 บาท	4.() ระหว่าง 30,001 - 40,000 บาท
5.() ระหว่าง 40,001 - 50,000 บาท	6.() สูงกว่า 50,000 บาท

6. ลักษณะอาชีพ

1.() นักเรียน / นักศึกษา	2.() ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
3.() พนักงานบริษัท	4.() ประกอบธุรกิจส่วนตัว
5.() อื่นๆ(โปรดระบุ).....	

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมกรท่งเที่ยวยามค่ำคืน

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความที่เป็นจริงลงในช่องว่าง และทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างที่เห็นว่าเป็นจริงและเหมาะสมที่สุด

7. ในปัจจุบันการท่านชื่นชอบท่งเที่ยวยามค่ำคืนหรือไม่

1.() ใช่	2.() ไม่ใช่

8. ท่านชื่นชอบกรท่งเที่ยวกลางคืนแบบใด

1.() ร้านอาหาร	2.() ผับ , เคา , บาร์
3.() ร้านคาราโอเกะ	4.() อาบ อบ นวด
5.() อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

15. จากนโยบายของภาครัฐในความคิดเห็นของท่าน

1. ถ้าเห็นด้วย เพราะ.....
2. ไม่เห็นด้วย เพราะ.....

16. ท่านคิดว่านโยบายที่ภาครัฐออกมาจะสามารถควบคุมได้จริงหรือไม่เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านผลกระทบต่อการท่องเที่ยวการค้าจากนโยบายภาครัฐ
คำชี้แจง โปรดเติมข้อความที่เป็นจริงลงในช่องว่าง และทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างที่เห็น
ว่าเป็นจริงและเหมาะสมที่สุด

17. จากนโยบายภาครัฐออกมาควบคุมในการท่องเที่ยวการค้าส่งผลให้ท่านมีพฤติกรรมกา
รท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงหรือไม่

1. () ใช่
2. () ไม่ใช่

18. จากนโยบายภาครัฐที่ออกมาควบคุมทำให้ท่านเลือกที่จะไปท่องเที่ยวในสถานบริการอย่างอื่น
ที่ไม่ใช่คาราโอเกะและท่านเลือกที่จะท่องเที่ยวสถานที่แห่งใดเป็นการทดแทน

1. () ผับ , เคน , บาร์
2. () อาบ อบ นวด
3. () ร้านอาหารสไตล์ผับ
4. () ร้านอาหารธรรมดา

19. จากนโยบายของภาครัฐที่ออกมาควบคุมท่านมีความรู้สึกต่อการไปท่องเที่ยวอย่างไร

1. () ไม่อยากไปเที่ยว
2. () รู้สึกเฉย ๆ
3. () ไปเที่ยวตามปกติ
4. () ไป แต่ไปน้อยกว่าเดิม
5. () อื่น ๆ โปรดระบุ.....

20. ท่านคิดว่านโยบายของภาครัฐส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลงหรือไม่
1. () ส่งผลให้ลดลง
 2. () ไม่ส่งผลให้ลดลง
 3. () นักท่องเที่ยวเท่าเดิม

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ชื่อ – ชื่อสกุล	สิริวัฒน์ก์ ช่วยชูวรรณันท์
วัน เดือน ปีเกิด	18 กันยายน 2523
ที่อยู่ปัจจุบัน	3 หมู่ 5 ซอยพงษ์สวัสดิ์ 8 ถนนสนามบินน้ำ ตำบลท่าทราย อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
สถานที่ทำงาน	บริษัท มั่นชีฟู๊ด (ประเทศไทย) จำกัด
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	Area Manager
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2546 บธ.บ. (บริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยแม่โจ้

